

genç öncüler

Aylık Gençlik Dergisi • Mart 2007 • 30

**MALCOLM
POSTERİ**

**HİKÂYE YARIŞMASI
SONUÇLANDI**

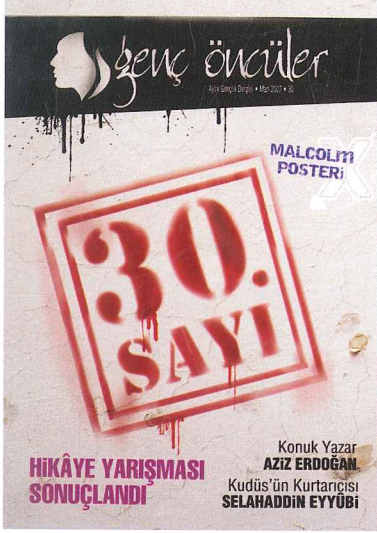
Konuk Yazar
AZİZ ERDOĞAN

Kudüs'ün Kurtarıcısı
SELAHADDİN EYYÛBİ

“Bırak bozuk saatler yalan yanlış işlesin”

genç öncüler abur cubur dergilerden her haliyle farklı.

“Dergi, hür tefekkürün kalesi. Belki serseri ama tâze ve sıcak bir tefekkür. Dergi bir zekalar topluluğunun eseri. Bir neslin vasiyetnamesidir dergi; vasiyetnamesi, daha doğrusu mesajı.”

Cemil Meriç

Düzenli olarak takip etmek isteyeceğiniz bir dergi
gençliğin dilinden gençler için...

genç öncüler
Aylık Gençlik Dergisi

Abone Hattı
0 212 621 33 02

“Kayaları eriten, dalgaların büyüklüğü değil, sürekliliğidir!”

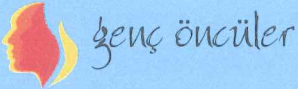
Önüne çıkan zorlukları aşılmaz görüyorsan, ya tarihteki kahramanlık ruhundan habersizsindir ya da kendine olan güvenin tam değildir. Genç Öncüler, kimilerinin kendini suyun akışına bıraktığı bir zaman diliminde, bu kahramanlık ruhunu çağımıza taşımayı ve özgüvenimizi yeniden kazanmayı hedeflediği yayın hayatının 4. yılını tamamlayarak şükürler olsun 30. sayısına ulaştı.

Geçen zaman içinde Genç Öncüler, İslam'ın bütün hayatı kuşatan özelliklerini somut bir şekilde gözler önüne çıkaracak “biz”im bakış açımızı yansıtmaya çalıştı. Yanlış çizilen imajlarla kötü gösterilmeye çalışılan “gençlik”in aslında ne olduğunu ve eğer isterse neler yapabileceğini ortaya çıkardı. Ve kayaları eritenin dalgaların büyüklüğünün değil sürekliliği olduğunu...

Heyecanımızı sürekli diri tutmanın bereketiyle bu günlere geldik. Dile kolay otuz sayı ve geçen 4 sene içinde öncüler gibi ufkumuzu daha ilerlere götürmenin gayretini taşıdık. Bu zamana kadar açık ve gizli destekleri, katkıları ile Genç Öncüler'i bu noktaya getiren adlarını bildiğimiz (ve bilmediğimiz) herkese tekrar tekrar rabbimizin rızasını talep ediyoruz.

Ve bu sayımızda da “daha iyi”nin işaret fişeklerini yakarak karşınıza çıkıyoruz. Genç Öncüler 30. sayısından itibaren yenilenen yayın kurulumuz **Hüseyin Buladı, Abdullah Muh-sin Yıldız, Murat Çelik, Elyesa Koytak ve Burak Yakupoğlu** ile size, aklınıza, duygularınıza, zekanıza ve hayallerinize hitap etmeyi sürdürecektir. Lütfen dikkat edin, çünkü, bu yayın kadrosu heyecanınızı tetikleyecek.

Merakla beklenen Aile konulu hikaye yarışmamızın sonuçlarının da yer aldığı 30. sayımızda, Konuk Yazar'ımız Aziz Erdoğan, tiryakisi olduğunuz Vesaire sayfamız, Hasan Aycin'ın çizgilerinin ilham verdiği denemelerden oluşan Karikatür Okumaları, yine yazarlık hevesinizi pekiştiren Ayın Arka Yüzü ve Kültür-Sanat sayfaları ile dergimizi bizden kabul etmenizi ve gelecek sayılarda sizlerin de katkılarıyla gücümüze güç katmayı istiyoruz. Ve bir şey daha: Genç Öncüler dergisinin bir derginin ötesinde taşıdığı anlamları da hatırlatarak; can sıkıntısı, anlamsız yarış, kaos, yanlış kararlar bitsin artık! diyorsanız sizleri bi' şey yapmaya hemen Genç Öncüler dergimize abone olmaya çağırıyoruz. Selam ve dua ile. . .

Sahibi

Umran Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Ömer Miraç Yaman

Yayın Sorumlusu

Zafer Özdemir

Yayın Kurulu

Abdullah M. Yıldız, Burak Yakupoğlu,
Elyesa Koytak, Hüseyin Buladı, Murat
Çelik.

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar

Burak Savaş, Enes Bayram, Murtaza Koçak,
Saliha Can ve Aziz Erdoğan.

Adres

Kızıtaşı Cad. Dolap Sok.
No:5/3 Fatih İstanbul
Tel: (0212) 635 28 12 - 621 33 02
Fax: 621 44 04
iletisim@genconculer.com

Kapak Tasarım ve İlgüzen: Proj Sanat

Baskı: Posta Basım

Huzur Mh. İmamçesme Cd.
Seyrantepe İstanbul
Tel: (212) 289 88 80

içindekiler

Orta Sayfa

MALCOLM X
POSTERİ

8 vesaire...
Tarihte Bu Ay

12 "Aile"
Murtaza Koçak

18 "Konserve Kafa"
Burak Savaş

Kültür Sanat
36 "Chef"
Elyese Koytak

38 Cengiz Han ve
Misarçıları
A.Muhsin Yıldız

Ayın Arka Yüzü
40 Okuma Serüveni
Ümit Aktaş

5 DALGA DALGA
30 SAYI
Murtaza Koçak

Konuk Yazar
10 Bir Sevdanın
Köşetaşı
Aziz Erdoğan

Karikatür okumaları
15 Onca İşin Arasında
"Anne"
Enes Bayram

Öncüler Öncüsü
16 Selahaddin
Eyyübi
Murat Çelik

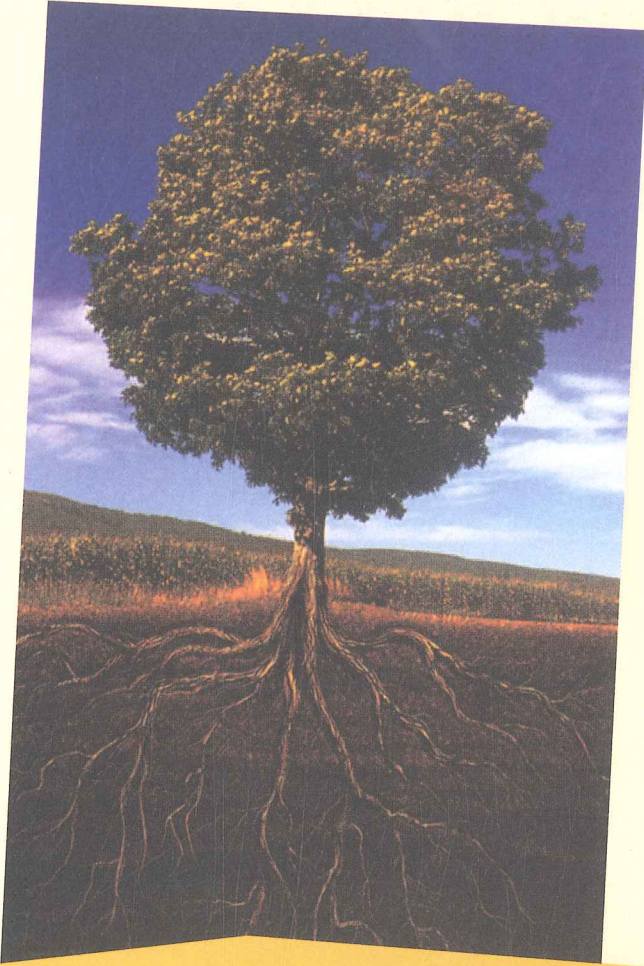
23

Hikaye
Yarışması
Sonuçları

KÖKLERDEN GÖKLERE

genç öncüler

Zafer Özdemir

"Hani birkaç genç mağaraya sığınıp: "Rabbimiz, bize katından rahmet bağışla, bize bu konuda bir çıkış yolu göster" demişlerdi." (Kehf – 10).

Eğer bu ifadelerin yüz yıllar önce söylendiğini bilmeseydik bu sözleri aramızdan birilerinin duası zannedebilirdik. Dünün yakarışlarına çok yakınız. Ashab-ı Kehf'e, mağara arkaşlarına...

Bir sığınak arıyoruz onlar gibi. Dünyanın üzerimize üzerimize boca ettiği kaostan, can sıkıntısından, anlamsız yarıştan, sömürüden, savaşlardan; çağımızın etrafımıza yaydığı adaletsizlikten, yalnızlıktan, korkudan, gelecek endişesinden, güvensizlikten, samimiyetsizlikten, vurdumduymazlıktan, anlayışsızlıktan, sanal muhabbetten bizleri koruyacak bir sığınak arıyoruz. Ailemizin, arkadaşlarımızın, çağımızın, sanal alemin bize bir çıkış yolu sunmasını bekliyoruz. Bekliyoruz!

İşte Genç Öncüler dergisi, bu sığınak arayışlarının, bu çıkış yolu arayışlarının neticesinde doğdu. İçine kapandığı kozasını yırtarak kendini kurtarmaya çalışan gençliğin dili olmak gayesiyle

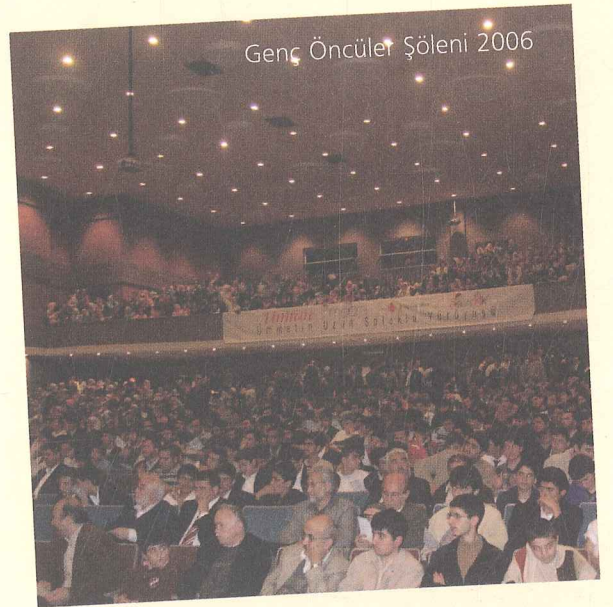
"Hani birkaç genç mağaraya sığınıp: "Rabbimiz, bize katından rahmet bağışla, bize bu konuda bir çıkış yolu göster" demişlerdi."

Kehf Suresi 10. Ayet

Genç Öncüler sadece bir dergi değil. Fırtınalı bir günde herkesle birlikte yol aldığımız geminin batmaması için sorumluluk üstlenenlerin de adı. Genç Öncüler, her sayısında kardeşlerini arayanların, bulanların, çoğaltanların adı. Kalbini, aklını tarihin içinde saklı kalmış yitik hazineye ulaşmak için kullananların adı. Kur'an'ı, Hz. Peygamber'in örnekliğini mezarlıklardan kalplerimize, hayatımıza indirmeye çalışanların adı. Genç Öncüler, kendi köklerinden göklere yürüyenlerin adı.

yola çıktı. Önümüzde Hz. Adem'le başlayan Hz. Nuh'la Hz. İbrahim'le devam eden, Ashab-ı Kehf'le, Ashab-ı Hendek'le, Yasin Ehli'yle süren Hz. Yusuf'u, Hz. Musa'yı, Hz. İsa'yı karşımıza çıkaran, Hz. Muhammed'le tamamlanan büyük bir yol ve miras var. Önümüzde Kabe'de açıktan açığa ilk defa Kur'an okuyan Abdullah B. Mesudlar, karaya çıkınca gemileri yakın emrini veren Tarık B. Ziyadlar, Haçlılara karşı Selahaddin-i Eyyubiler, Malcolm Xler, Şeyh Şamiller, davanın çilesini çeken Necip Fazıllar, öncü Kur'an nesline yoldaki işaretleri gösteren Seyid Kutuplar, Asım'ın Nesli'ni bekleyen Mehmet Akifler var. Onlar ne istemişse bizler onu istiyoruz. Onlar gibi önden gitmek, bizden sonra geleceklere yolu açmak, kolaylaştırmak; gözlerimizi ufka dikerek doğan güneşin ışıklarını ilk görenler olmak istiyoruz. İçimizde onlar gibi olmanın hayali, heyecanı, kararlılığı, dilimizde rabbimizden "bize bu konuda bir çıkış yolu göster" duası...

Genç Öncüler sadece bir dergi değil. Fırtınalı bir günde herkesle birlikte yol aldığımız geminin batmaması için sorumluluk üstlenenlerin de adı. Genç Öncüler, her sayısında kardeşlerini arayanların, bulanların, çoğaltanların adı. Kalbini, aklını tarihin içinde saklı kalmış yitik hazineye ulaşmak için kullananların adı. Kur'an'ı, Hz. Peygamber'in örnekliğini mezarlıklardan kalplerimize, hayatımıza indirmeye çalışanların adı. Genç Öncüler, kendi köklerinden göklere yürüyenlerin adı.

Geçen süre gayelerimize ulaşmak noktasında umudumuzun artarak devam etmesini sağladı. 30 sayılı serüven boyunca umudumuzun artmasına da katkıda bulunan herkese bir kere daha teşekkür ediyoruz. Gençler burada, gençler Genç Öncülerle beraber. O zaman daha iyisi için arkadaşlarımız katkılarını arttırarak yola devam diyelim.

Bir kurtarıcının dünyaya gelmesi zaman ister. Hz. İsa'nın dünyaya gelmesi için Meryemler'in ve onu Allah'a adayan Hanneler'in (Hz. Meryem'in annesi) çıkması gerekir. Yani Öncüler Öncülerinin çıkması. Görelim mevlam neyler, neylerse güzel eyler. . .

Dalga Dalga

30 SAYI

Murtaza Koçak

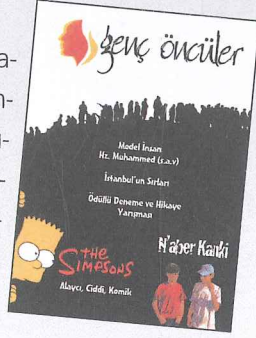
Mart 2003...bir çınar filizleniyor bu topraklarda. genç öncüler dergisi ilk sayısı ile yayın hayatına giriyor. Koç dövuşüne koçlar dayanır sloganıyla başlıyoruz yolculuğumuza. Bu yolun uzun ve meşakkatli bir yol olduğunu biliyoruz. O nedenle de koç dövuşüne koçlar dayanır diyoruz ilk başta. Bu yolculukta genç öncülere beş ilke belirliyoruz. Birinci ilkemiz kendimizi ciddiye alacağız. Kendisini ciddiye almayanın hiçbir şeyi ciddiye almayacağına inanıyoruz. İkinci ilkemiz dinimi-

zi; İslam'ı ciddiye alacağız'dır. Gençliğin yaşadığı problemlerin çoğunun sebebinin dinin ciddiye alınmaması olduğuna inanıyoruz. Üçüncü ilkemiz; tarihimizi ciddiye alacağız'dır. Geleceğin ancak geçmişten dersler çıkararak yazılacağına inanıyoruz. Dördüncü ilkemiz misyonumuzu ciddiye alacağız. Dinimizin ve tarihimizin bize yüklediği misyonu ciddiye alarak tüm dünyaya bir örneklik teşkil edebileceğimize inanıyoruz. Ve son ilkemiz sorumluluklarımızı ciddiye

alacağız'dır. Omuzlarımızdaki ağır sorumluluğu ciddiye aldığımız zaman koç dövüşüne dayanabileceğimize inanıyoruz. İkinci sayımızda "herkes seni bekliyor sen ne bekliyorsun" manşetiyle selamlıyoruz okurlarımızı. Dünyada bazı şeylerin yanlış gittiğine inanıyoruz. İnsanlığın bu kadar gözyaşını hak etmediğine inanıyoruz. Ve taşı sıkıp suyunu çıkaracak kararlılıkta bir genç öncü ar-

herkes seni bekliyor sen ne bekliyorsun

yoruz. "öncü olmak zorunda mıyız?" adlı yazıda çağımızın yeni öncü ve önderlere ihtiyacı olduğunu belirtiyoruz. Ve "çözümde görev almayanların sorunun bir parçası olacağına" inandığımızdan dolayı, ağlayıp sızlanmaktansa bir mum yakmanın daha hayırlı olacağına inanıyoruz. Bu düşüncemizi de üçüncü sayımızda işliyoruz. Bu sayıdaki manşetimiz ise; "çaresiz değilsiniz, çare sizsiniz!" sözüdür. Durmadan akan bir selin önünde durmanın kolay olmadığını biliyoruz. Ama biz zorluklara talip olarak çıktık bu uzun yolculuğa. Selin önünde ise ancak İbrahim gibi durduğumuz zaman yıkılmayacağımız biliyoruz. Çağımıza ve neslimize "İbrahimi bir duruş"u sergilemek istiyoruz. Gemileri yaktığımız bu yolculukta

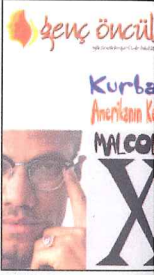

geri dönüşün olmadığını biliyoruz. "onlar bir işi bitirince başkasına başlarlar" ayeti gereği karıncalar gibi çalıştığımız zaman, bu yeşeren çınarın kök salacağını inanıyoruz. Dördüncü sayımızda ise "Genç Öncüler ve Küreselleşme" konusunu işliyoruz. Sadece bu ülkenin insanlarına değil, tüm dünya insanlığına söyleyecek sözümüzün olduğunu ilan ediyoruz. Söyleyecek sözümüz olduğunu iddia ediyoruz ve bunu kanıtlamamız gerektiğini biliyoruz. O nedenle de "evde oturanın erken öleceğini" biliyoruz. Genç Öncüler'e örneklik teşkil edecek öncüleri de tanıtmayı unutmamak dergimizde. İlk olarak Malcom X'i tanıttık. Onun örnek hayatının bütün genç arkadaşlara örneklik edeceğini biliyoruz.

Koskoca bir yıl bitmişti. Artık Genç Öncüler dergisi bir yıllık bir dergiydi. Bir yılı geride bırakmanın sevincini yaşıyorduk. Aynı zamanda ise önümüzdeki yılları düşünerek heyecanlanıyorduk. İlk Genç Öncüler yarışmamızı düzenlemiştik. "Televizyonun Hayatımızdaki Yeri" konulu yazı ve karikatür yarışmamıza yoğun bir katılım olmuştu. Bu yarışma-

"çaresiz değilsiniz, çare sizsiniz!"

nın ödülleri de düzenlediğimiz Genç Öncüler Gecesinde sahiplerine vermiştik. Gerçekten coşkulu bir gece yaşamıştık. Sadece bu topraklarda yeşeren bir çınar olmadığımız söylemiştik. O nedenle ümmetin derdiyle dertleniyoruz. Irakta bir çocuk ölse bizim içimiz yanıyor. Surları güçlendiriyor ve burçları birleştiriyoruz. Ancak "birbirine kenetlenmiş tuğlalar gibi, saf bağlayarak" ümmem-

2002: "televizyonun hayatımızdaki yeri" konulu yazı ve karikatür yarışması

tim derdine çare olacağımıza inanıyoruz. 11. sayımızla birlikte Dergimizde bazı değişikliklere gidiyoruz. dergimizin ebatlarını daha büyütüyoruz. "okullardan yaşamımıza yansıyanlar" yazısında, hepimizin yaşadığı sıkıntıları belirtmeye çalıştık. Ve bir gençlik dergisi olmamızdan dolayı, gençlerimiz arasındaki marka çılgınlığını sorgulamaya çalıştık. "aleme akalım mı" diyerek hemen hemen her lisede yapılan sıradan ge-yiklere parmak basmaya çalıştık. Şubat ayına geldiğimizde ise bizde yine bir heyecan vardı. Çünkü dergimiz 2. yarışmasını düzenliyordu. Bu sefer "Tüketim Kültürü" konulu deneme ve hikaye yarışması düzenlemiştik. Hz. Peygamber'in 24 saati manşetini atarak 2.yılımızı da geride bi-

2003: "tüketim kültürü" konulu deneme ve hikaye yarışması

rakmış oluyorduk. Bir derginin ötesinde, bir neslin hayat pınarı olma iddiasındayız. Zaten en büyük sloganımız 'öncü kuran neslinin inşasına doğru'.

Dördüncü yılımızda da bayrak yarışı dalga dalga büyüyerek devam ediyordu. Yayın kadromuza yeni arkadaşlar yeni genç öncüler katılmıştı. Geleneksel hale getirdiğimiz Genç Öncüler yarışmasının bu sene ki konusu 'Sen Öğretmen Olsaydın' idi. Ya-

rışmanın sonunda düzenlediğimiz ödül töreniyle birlikte üçüncü Genç Öncüler Gecesini de gerçekleştirmiş oluyorduk. Salonu doldurup taşan kalabalıklar, dergimizin kök salmaya başladığını kanıtlıyordu. Bu sene de aynı heyecan ve coşkuyla yolumuza de-

vam ediyoruz. Yepyeni bir mizanpajla sürdürüyoruz serüvenimizi. Allah'a hamd olsun 4 koca yılı doldurmuş bulunuyoruz. Ülkemizde bu kadar uzun soluklu gençlik dergisinin çıkabileceğini de ispatlamış oluyoruz. Böylece yolun en başında söylediğimiz sözlerin sadece bir hayalden ibaret olmadığını da kanıtlamış olduk. Uzun soluklu

bir yürüyüşe dayanacak ciğerlere sahip olduğumuzu herkes biliyor artık. Bu sayımızla birlikte 30. sayımıza ulaşmış bulunuyoruz. Gerçekten tamamen genç yazarlardan oluşan bir lise dergisinin bu kadar istikrarlı olması, bizim yaptığımız işi ne kadar ciddiye aldığımızı gösteriyor. Hayallerimizin bir bir gerçekleşiyor olması, bizi yeni hayaller kurmak için heyecanlandırıyor.

'Küçük medeniyetler akasya dikerler. Büyük medeniyetler ise çınar diker.' Biz de bir çınar diktik ve inşallah derinlere kök salarak, göklere yükselecek bu ulu çınar. Hazırlanının uzun soluklu bir yolculuğa çıkıyoruz. Bütün genç öncü kardeşlerimizle birlikte, bu yolculuğumuz hayırlara vesile olur inşallah. Yaktığımız bu eteşin daimen yanması dua ve ümidiyle.

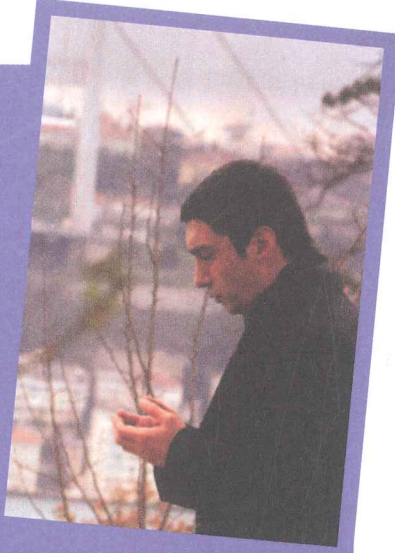
Deneme Yarışması: 'sen öğretmen olsaydın'

Kurtlar Vadiden Çekildi

RTÜK'e gelen şikayetler ve basında çıkan tepkiler üzerine yayınlanıp yayınlanmayacağı son ana kadar belirsiz olan 'Kurtlar Vadisi Terör' belirtilen saatte yayınlanmayarak yayından kaldırıldı.

Kurtlar Vadisi hayranları, dizi saatinde, Pana Film'den yapılan veda bildirisiyle karşılaştı.

Toplumda şiddeti özendirdiği, özellikle çocuklara ve gençlere kötü örnek olduğu gerekçesiyle eleştirilen Kurtlar Vadisi'ne ilk yayınlanacağı günden bu yana yoğun tepkiler geldi. Dizin kaldırıldığı yönündeki iddialar üzerine, siteye yorum gönderen bazı kişiler, bu durumdan duydukları memnuniyeti ifade etti.

Tarihte BU AY

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Hilafetin kaldırılması kararlaştırıldı Son Halife Abdülmecid Efendi, aynı gece sabaha karşı Çatalca istasyonundan trene bindirilerek yurt dışına gönderildi. 1924

Silahlı Kuvvetler, 12 Mart Muhürası'nı verdi. Başbakan Süleyman Demirel, bu gelişme üzerine istifa etti. 12 mart 1971

Antarktika'nın gölleri gün ışığına çıktı...

Antarktika'daki buz tabakasının altında büyük göller olduğu belirlendi. Science (Bilim) dergisinde yayınlanan bir makaleye göre, uzaydan gönderilen lazer ışınlarıyla, Antarktika'nın altında, bazıları-

nın yüzölçümü yüz binlerce kilometre olan göller bulundu. Bazıları buz tabakasının 700 metre altında yatan bu göllerin suyu o denli hızla dolup çekiliyor ki, bu hareketleri uydulardan yapılan gözlemlerle görebilmek mümkün olabiliyor.

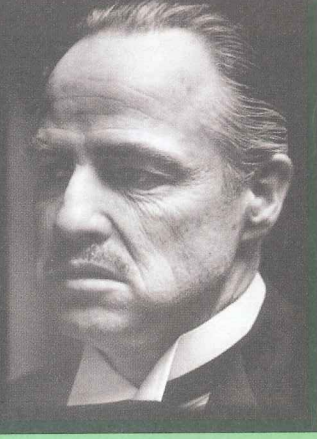
Dünyanın temiz su stokunun yüzde 90'ı, Antarktika'yı kaplayan buz tabakasında bulunuyor ve bilim adamları, bu buz tabakasının tamamıyla erimesi durumunda dünyada deniz düzeyinin 7 metre yükseleceğini hesaplıyorlar. Deniz düzeyindeki 1 metrelik bir yükselmenin bile büyük felaketlere yol açacağı belirtiliyor.

'İnsanlar Darwinizm saçmalığına inanmamalı'

Rusya'da 16 yaşındaki bir kız öğrencinin, Darwin'in 'evrim teorisi'nin zorunlu ders olarak öğretilmesinin "haklarının ihlali ve inançlarına hakaret" olduğu gerekçesiyle açtığı dava reddedildi.

Rus haber ajansları, St. Petersburg'da görülen duruşmada, hakimlerin başvuruyu reddettiğini aktararak, gerekçeli kararın daha sonra açıklanacağını duyurdu. Kızı Mariya adına mahkemeye başvuran Kiril Şrayber, böyle bir kararı beklediğini; ancak üst mahkemeye başvuracağını söyleyerek, "Görevimiz hâlâ aynı, o da evrim teorisini halletmek. İnsanlar sonsuza kadar Darwinizm saçmalığına inanmamalı."

'Baba' (The Godfather) filmindeki rolüyle En İyi Erkek Oyuncu dalında Oscar'a layık görülen Marlon Brando, sinema sektörünün Kızılderililere karşı tutumunu protesto ederek ödülü reddetti. 28 mart 1973

İspanya'yı kura sonucunda eleyen Türkiye A Milli Futbol Takımı, Dünya Kupası'na katılmaya hak kazandı. Madrid'de yapılan ilk maçta 4-1 yenilen Türkiye, İstanbul'daki rövanşta rakibini 1-0 yendi. Dönemin kupa kuralları sebebiyle Roma'da yapılan üçüncü maçta, 1-1 eşitlik sağlanması sonucu gerçekleştirilen kurayla Türkiye tarihinde ilk defa dünya kupasına katılma hakkı kazandı. 17 mart 1954

Mehmet Akif'in (Ersoy) 'İstiklal Marşı', Maarif Vekili Hamdullah Suphi Bey tarafından Mecliste ilk kez okundu. 1 mart 1921

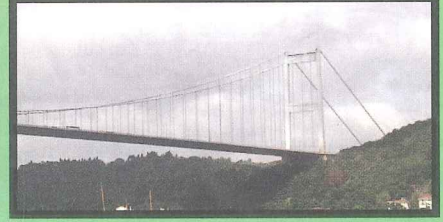
İsrail'den Haremüşşerif'teki zulmü devam ediyor

İsrail, Filistin tarafının uyarılarına rağmen Doğu Kudüs'te Haremüşşerif'e giden Faslılar Yolu'nda inşaat faaliyetlerine yeniden başladı. İsrail Eski Eserler İdaresi, Haremüşşerif'te yayalar için geçit yapmak üzere hafriyat başlattıklarını açıkladı.

Hamas'ın sürgündeki siyasi şefi Halid Meşal, 3 yıl önce çıkan kum fırtınasında hasar gören yol üzerindeki çalışmaların "yeni bir İntifada başlatılabileceği" uyarısında bulunmuştu. Tedbirlerini artıran İsrail polisi ise Haremüşşerif'e turistlerin ve 45 yaşın altındaki Filistinlilerin girişini durdurdu. Mescid-i Aksa ve Kubbet'üs-Sahra'yı içerisinde barındıran Haremüşşerif'te 1996'da bir tünel açılışı sonrası çıkan şiddet olaylarında 80 kişi ölmüştü. Halen komada olan İsrail eski Başbakanı Ariel Şaron'ın Eylül 2000'deki Haremüşşerif ziyareti ise İkinci İntifada'nın başlamasına yol açmıştı.)

ABD uçakları Irak'ın batısını bombalamaya başladı. Amerika böylelikle bölgeyi yeniden kan gölüne çevirecek politikasının, Afganistan'dan sonraki ikinci aşamasına geçmiş oldu. Bu adım Amerika başkanının deyişiyle yeni bir Haçlı Seferi'yd. 19 mart 2003

İstanbul'da iki kıta birleşti. Boğaz Köprüsü'nün 57'nci ünitesinin de yerine konulmasıyla kentin Asya ve Avrupa yakaları birbirine bağlandı. 26 mart 1971

Eyyubi devletinin kurucusu ve Haçlı saldırılarına karşı duran Selahaddin Eyyubi, vefat etti. 4 mart 1193

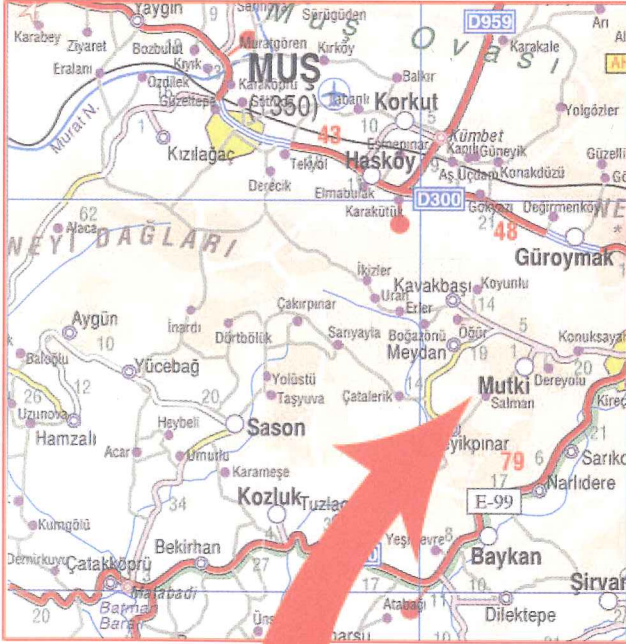

Çanakkale Zaferi kazanıldı. Bir yıl süren mücadelede Osmanlı, müttefik itilaf devletlerini dönemin ağır şartlarına rağmen bozguna uğrattı. 18 mart 1915

Bir Sevdanı

Aziz Erdoğan

Aziz Erdoğan; 1971 Sivas doğumlu. Karadeniz Teknik Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü mezunu. Halen öğretmen olarak çalışmakta. Evli ve iki çocuk babası. Üniversite yıllarında ve daha sonra çeşitli dergilerde yazı yazdı. Yazarın OKS Türkçe ve ÖSS Türkçe- Edebiyat kitapları bulunmakta. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin 2003'te düzenlediği "İstanbul" konulu yarışmada deneme türünde ikinci oldu. Aşağıdaki yazısı Bağcılar İlçesinde yapılan anı yarışmasında birincilik ödülü almıştır.

Bir sevdadır, öğretmenlik; başlayan ve her geçen gün artan ve bitmeyen bir sevdadır...

Öğretmenliğimin ilk yıllarıydı. Evleneli dört ay olmuştu; ama askerlik geldi çattı. Acemi eğitimimi aldıktan sonra Tatvan'a gönderildim. Toplama merkezinde, bir üsteğmen herkesi belli bölüklere dağıttı. Sıra bana geldiğinde öğretmenliğim hakkında birkaç soru sorduktan sonra: "Seni Mutki'ye gönderiyorum." dedi. Önce çok üzül-düm. Mutki ismi çok iyi çağrışım yapmadı hafızamda. Ancak yapılacak bir şey de yoktu.

Mutki'den gelip beni aldılar. Mutki dağların arasında yemyeşil, şirin ve küçük bir kasabaydı. İnsanlarında tahmin edemediğim kadar sıcaklık, esnafında katıksız saygı vardı. Bakkalda, postanede, manavda özel bir ilgiyle karşılaştım. Çocuklarının öğretmeni olduğumuzdan olsa gerek sevilirdik. Nereye gitsek "başım gözüm üstüne" anlamına gelen şu ifadeyi söylüyorlardı. "Serçavani."

Tugay, hiçbir ücret almadan ve tüm eğitim masraflarını karşılayarak liseli öğrencilere üniversiteye hazırlık kursu açmıştı. Bizim görevimiz Mutkililerin çocuklarını üniversiteye hazırlamaktı. Mutki'de beş öğretmendik. Dört arkadaş benden önce gelmişti. Kısa zamanda üretken ve çalışkan bir ekip olduk. Mutki Lisesi'nin bir katını bize verdiler. Lisenin müdürü Maraşlı bir ağabeyimiz Sabit Aksoy Bey'di. Her yönüyle mükemmel bir in-

n Köşetaşı

sandı. Sanki müdürlük onun şahsında değer kazanıyordu. Altmış altı öğrencimiz vardı. Bunları, sözel ve sayısal almak üzere iki sınıfa böldük. Dersler başladı; ancak çocuklar düzgün cümle kurmayı bile bilmiyorlardı. Onlarla konuşurken zihnime "Bu öğrenciler anlatım bozukluğu sorularını nasıl çözecekler, paragrafı nasıl yorumlayacaklar, sözcük türlerini nasıl ayıracaklar..." türünden sorular üşüşüyordu. Ancak öğrencilerimiz her bilgiye aç ve çok istekliydiler. Mermeri delen suyun gücü değil, damlaların sürekliliğidir, sözü sanki onlar için söylenmişti. Umut dolu gözlerindeki parıldayan ışık ruhumuza işliyordu. Biz de bu ışıktan nasipleniyorduk; şevkimiz ve azmimiz artıyordu. Altmış altı öğrenci zamanla elli beşe düştü. Çünkü bir kısmı ailelerine yardım ettikleri için köylerinden geleliyordu. Biz ise gelenlerle sabah akşam ders çalışıyorduk. Ben İstanbul'dan, İbrahim Bey Bursa'dan, Hadi Bey Ankara'dan doküman istiyorduk. Gelen testleri harmanlayıp öğrencilerimize veriyorduk. Deneme sınavı yapıyor, öğrencilerimizin kaç netlerinin olduğunu Mutki Ziraat Bankası'ndan Bursa'ya fakslıyorduk. Sonuçları bazen aynı gün, bazen ertesi gün ilan ediyorduk. Onlar başardıkça bizler hem ümitleniyor hem de gururlanıyorduk. Öğrencilerin

gözlerini içi gülüyordu. Sınav yaklaştıkça heyecanımız katlanıyordu. Ancak heyecanımızı yenmeye çalışıyorduk. Öğrencilerimize başaracakların sürekli telkin ediyorduk. Günler günleri kovaladı, masal gibi güzel günler ömür takvimimizden bir bir düştü. Üniversite sınavı gelip çattı. Karakol komutanı, bizleri öğrencilerimizle birlikte sınav günü Bitlis'e götürdü. Hepsini tek tek sınava girecekleri okullarına kadar götürdük. Dualarımız onlarlaydı. Sınavdan çıkan her öğrenci mutluydu. Bu durum bizi ziyadesiyle umutlandırıyordu. Artık askerlik de bitmeye yüz tutmuştu. Sınav sonrası Mutki'den ayrıldık ayrılmasına da... Ayrılmak pey kolay olmadı. Öğrencelerimizin o minnet dolu bakışları arasında lise müdürümüz Sabit Bey bizi yolcu etti. İlk kez ağlamanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu anla-

dim. Kendime hâkim olamıyordum, öğrencilerimizle gözyaşlarımız birbirine karıştı. Ne güzeldi ağlamak. Ne hoştu geride zamana adanmış sedalar bırakmak...

Ayrıldığımızda sınav sonuçları belli olmamıştı; ama askerlik bitmişti. İstanbul'a döndüğümde oğlum Ahmet Hakan üç aylık olmuştu ve ben onu ilk kez görüyordum.

Nihayet sınav sonuçları da belli oldu. O gün telefonum hiç susmadı. Öğrencilerimden sevinçli haberler alıyordum. Mutki tarihine not düşüldü, yirmi dokuz öğrencimiz üniversiteli oldu ve hepsi de üniversiteyi bitirdi. Onların sevgi dolu her sözünü duydukça içim içime sığmıyor ve böyle bir mesleğe sahip olduğum için devamlı Allah'a şükre diyordum.

'Aile'

Bir Eve Yolculuk Denemesi

Murtaza Koçak

"Mü'minlerin iman bakımından en mükemmel olanı, onların ahlak bakımından en güzel olanlarıdır. Onların en hayırlıları da aile fertlerine karşı hayırla muamelede bulunanlarıdır." Hz. Muhammed (sav)

Kavramların değiştirildiği ya da içinin boşaltıldığı bir zamanda yaşıyoruz. Bu da zihinlerde bir kavram kargaşasının oluşmasına sebep oluyor. Bu karmaşadan dolayı da olaylara ve sorunlara sağlıklı teşhisler getiremiyoruz. İşte böyle bir ortamda değişen veya değiştirilen kavramlardan birisi de aile kavramı. Bu konu çok önemli çünkü ailenin değişmesi demek, toplumun değişmesi demek. Toplumun en küçük biriminin aile olması toplumların kaderi için aileyi önemli kılıyor. Bir toplumun sosyolojik tahlilini yapmak için o toplumun aile yapısını iyi değerlendirmemiz gerekmektedir.

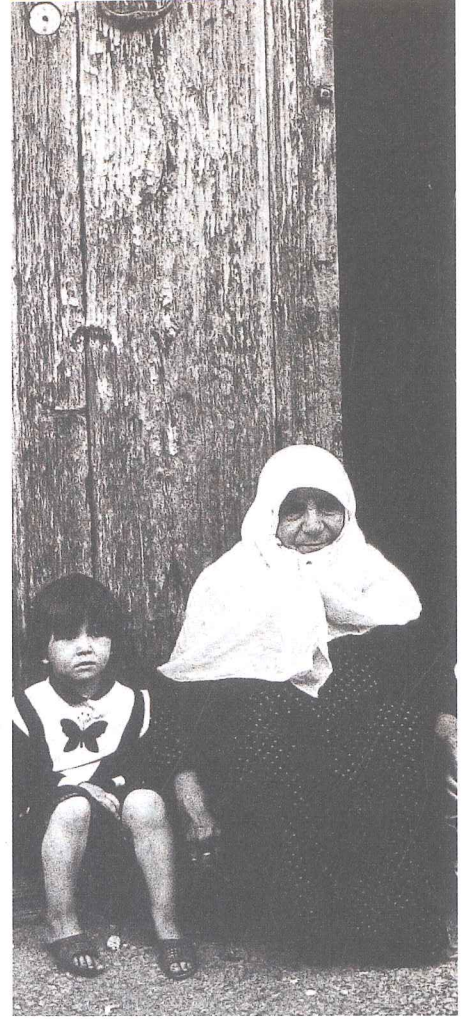
Bu düşünceden yola çıkarak şöyle bir kendi toplumumuza bakacak olursak, bugün ülkemizde hiçbir şeyden haz almayan bir gençliğin olması, kendini mutsuz ve huzursuz bir gençliğin olması, sigara ve alkol kullanma yaşının inmesi, okullarda şiddetin had safaya ulaşması, ailesinde huzur bulamayan gençliğin huzuru başka ortamlarda araması ve daha sayamayacağımız kadar çok olan toplumsal yaranın bulunması, aile kavramını bir kez daha düşünmemizi gerekli kılıyor. Herkesin sorumsuz, hayatı ciddiye almayan bir nesilden şikayet ettiği şu günlerde bütün suç gençlerdeymiş gibi lanse edilmeye çalışılıyor. Kimse dönüp de kendisine bir bakmıyor.

Korunaksız bir şekilde dünyaya

gelen çocuk, annesinin kollarında merhaba der hayata. Elinde ağlamaktan başka bir şey gelmeyen çocuk, annesinin kollarında selamlar hayatı. Annesi onun her şeyi, duyan kulağı, gören gözüdür ilk zamanlar. Ona sevgisinden verir, ideallerinden ve hayallerinden verir. Bu hayat sahnesinde yer alma durumunda, anne kadar baba da hayati bir öneme sahiptir. Anne ve baba bir kuşun iki kanadı gibidirler. Bir kuşun uçuşması için kanatları ne kadar önemli ise bir çocuk içinde anne ve babası o kadar önemlidir. Bir kuşun uçuşması için kanatlar ne kadar uyumlu olmak zorunda ise bir çocuğun yetişmesi içinde anne ve baba o kadar uyumlu olmak zorundadır. Çünkü dev bir labirent olan bu hayatta, ilk yön tabelalarını an-

ne ve basından alır çocuk. Bu ilk yol işaretleri çocuk için olmazsa olmaz niteliktedir. Çünkü çocuğun ileride kullanacağı yol işaretlerinin hepsi, bu ilk işaretler üzerine inşa olur. Bu noktadan itibaren, bir özeleştirme yapacak olursak, ailelerimiz gerçekten çocuklarına sağlam yol işaretleri verebiliyor mu? Daha doğrusu bugün gençlerimize ne veriliyor da ne bekleniyor? Ailelerimizin gençlerden bir şey istemeye hakkı var mı?

Bugün kutsallığını ve önemini kaybeden aile, insanların daha da yalnızlaşmasına ve yanlış yol işaretlerine sahip olmasına sebep oluyor. Bir kuşun kanatları gibi uyumlu olması gereken anne baba maalesef günümüzde bireyselliğin ve benmerkezciliğin etkisiyle bu uyu-

Peygamberimiz (sav)'in Aile Hayatından Örnekler

• Resulullah'ın yanı başında uzun seneler geçiren Enes B.Malik, şöyle rivayet eder: "Aile fertlerine karşı Hz. Muhammed'den (s.a.v.) daha şefkatlisini görmedim. Oğlu İbrahim'in Medine'nin kenar mahallesinde oturan bir süt annesi vardı. Süt annenin kocası bir demirci idi. Beraberinde biz de olduğumuz halde oraya giderdi. Oraya varınca demircinin izhir (güzel kokulu ot)le dumanlanmış evine girer, oğlu İbrahim'i kucaklar öper, koklar ve bir müddet sonra geri dönerdi."

Abdullah b. Şeddah, babasının şöyle anlattığını naklediyor: "Resulullah akşam veya yatsı namazında yanımıza geldi. Hasan veya Hüseyin'den birini taşıyordu. Resulullah öne geçip çocuğu yere bıraktı. Sonra tekbir getirip namaza durdu. Sonra namaz sırasında uzunca bir secde yaptı." Babam devamla dedi ki: "(Secde çok uzadığı için) başımı kaldırıp baktım. Bir de ne göreyim! Secdede olan Resulullah'ın sırtına çocuk binmiş duruyor. Ben hemen secdeme döndüm. Namaz bitince Resulullah'a cemaatten: '-Ey Allah'ın Resulü! Namaz sırasında öyle uzun bir secde yaptınız ki, bir hadise oldu veya sana vahiy indi zannettik!' diye soranlar oldu. '-Hayır!' dedi, Bunlardan hiçbirisi olmadı. Fakat oğlum sırtıma bindi. Ben, acele edip hevesi geçmeden indirmeyi uygun bulmadım (kendisi ininceye kadar bekledim).

munu kaybetmiş durumda. Modern kültürün kadını bir meta gibi görmesi ve onu bu istikamette kullanması aile yapısının bozulmasının sebeplerinden birisi. Sadece kavramlarla oynanmayıp, kadın ve erkeğin aile içindeki ve toplum içindeki konumlarıyla da oynanıp, toplumumuzu ayakta tutan sağlam temeller çökertilmeye çalışılmaktadır. Buna ek olarak, hayatın gidişatından ilahi olanın çıkmasıyla aile bireylerini birbirine bağlayan

bağlar, toptan kopma noktasına gelmiştir. Gençlerin saygısızlığından, ailesiyle ilişkilerindeki lakaytlıktan dem vuranlar problemin kaynağını bu noktada aramalıdır.

Sonuç olarak, mutsuz ve huzursuz insanın çağı olan günümüzde gençliğe sunulan çözüm önerileri gençliğe derman olamıyor. Bugün gençlik okulda, evde kısacası hayatın her karesinde mutsuz ve yalnız. Evde anne babasıyla iletişim-sizlik yaşıyor. Okulda öğretme-

niyle, arkadaşlarıyla problem yaşıyor. Bir yangın yerini andırıyor manzara. Bütün bu yangınların ve mutsuzlukların tek sebebi ilahi olanın unutulması. Bu unutuş ailemizi de parçalıyor gençliğimizi de. Çünkü Allah "unutmayın kalpler ancak Allah'ı zikretmekle huzur bulur" buyuruyor. Vicdanlarımıza bir soru soracak olursak, ailelerimizde gerçekten Allah'ın adını zikrediyor muyuz ki mutsuzluktan dem vuralım.

Peygamberimiz (sav)'in Aile Hayatından Örnekler

•Resulullah ve en küçük evladi kızı Fatıma (r.a.) arasındaki lütufkar ilişkiyi, Hz. Aişe validemiz şöyle nakleder: " Oturuşunda, kalkışında, yürüyüşünde, huyunda, ahlakında, Resulullah'a Fatıma'dan daha fazla benzeyen bir kimseyi görmedim. O, Peygamber'in yanına gelince, Peygamber ayağa kalkar, onun elinden tutar, onu (alından) öper ve kendi oturduğu yere onu oturturdu. Hz. Peygamber de onun yanına gidince Fatıma ayağa kalkar, onun elinden tutar, onu öper ve oturduğu yere oturturdu."

Örnek İnsan, Yüce Peygamber (sav.) in son derece sade ve mütevazı bir hayatı vardı. Kendisi ve âilesi, Hayber civarındaki küçük arâziden elde edilen gelir ile geçinirdi. Evin idaresini Hz. Bilâl yürütürdü, bir gün kendisine Hz. Peygamber'in (sav) âilesinin nasıl geçindiğini sordular. Bilâl şöyle anlattı: "Resûlullah'ın (sav) evinin idaresini ben yürütüyordum. Kendileri çok sâde ve yoksulca bir hayat sürerlerdi. Bununla beraber hiçbir misafiri çevirmez, onlara bazen bizzat hizmet ederdi. Eve bir yoksul gelir de yardım isterse olanı verirdi, evde bir şey bulunmazsa beni gönderir, ödünç buldurur ve yoksulu yine boş çevirmezdi."

Peygamberimizin aile bireyleri arasındaki adil davranışlarına şu olay çok güzel bir örnektir. Hz. Ali şöyle anlatır: "Hz. Peygamber, bizi ziyaret etmişti. Yanımızda geceledi. Hasan ve Hüseyin de uyuyorlardı. Bir ara Hasan, su istedi. Derhâl kalkan Hz. Peygamber, su kabından su aldı. Çocuğa vermek için getirmişti ki, o sırada uyanmış olan Hüseyin, hemen bardağı alıp su içmek istedi. Hz. Peygamber, ona vermeyip önce Hasan'a verdi. Bunun üzerine, Fatma dayanamayarak, Hasan'ı Hüseyin'den çok seviyorsun, deyince, hayır ilk defa o istedi, cevabını verdi."

Faydalanılan Eserler

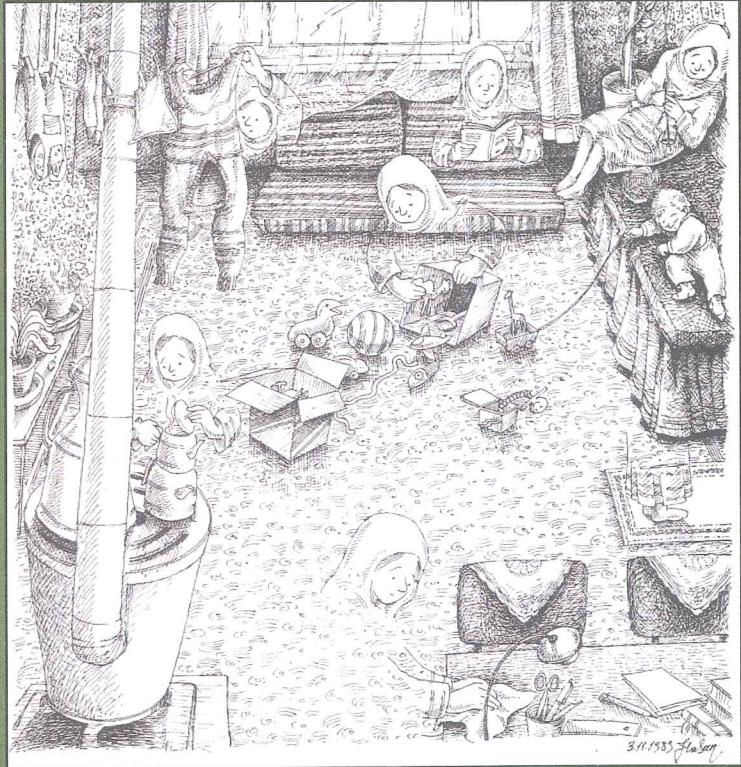
Kerim Buladı, Ailede Huzurlu Yaşamın Sırları, Bilge yay., İstanbul, 2005, s.120

Dr. Sadık Eraslan -Dr.Ekrem Keleş, En Güzel Örnek Hz. Peygamber, Ankara 2003, s.165
Muhammed Hamidullah, İslam Peygamberi, İrfan yay., İstanbul 1980

Onca İşin Arasında “Anne”

Enes Bayram

Bir kişinin aynı anda birbirinden farklı onlarca işi yapması çok zordur. Ancak yeryüzünde bunları başarabilen sadece bir kişi vardır ve bizler de onu “anne” diye çağırırız.. Annelerimiz, bizlerin mutluluğu için ellerinden gelen ve gelmeyen her şeyi yaparlar... Bunları yaparken yorulurlar, ancak ailelerinin en değerli parçaları olan çocuklarının mutluluğunu görmekte o yorgunluğun yegâne ilacıdır. Anneler dünyanın en mutlu annesi olabilmek için evlatlarına yardım etmekten de yorulmaları bile keyif alırlar... Çocuklarına iyi bir ahlak ve bir o kadar da terbiye vermek en büyük gayesidir annelerin. Evlatlarının büyüüp gelişmesi için hiçbir fedakârlıktan kaçınmaz. Kurduğu sıcak yuvanın sağlıklı ve yaşanabilir olması için

gerekli her şeyi annelerimiz yapar. Bir an için evde “anne” olmadığını düşünsenize! Düşünemezsiniz çünkü annelerimiz canlı bir yuva gibidir, evimizin huzur ve mutluluk kaynağıdır. Onların çalışkanlığını ve yaptı-

ğı fedakârlıklar hiçbir şey ile mukayese edilemez. O varlık evimizin temel direğidir. Onsuz bir şeyler yapmak imkânsızdır. Annelerimiz “ev”lerimizi sıcak bir yuvaya dönüştüren varlıklardır.

Selahaddin

Eyyubi

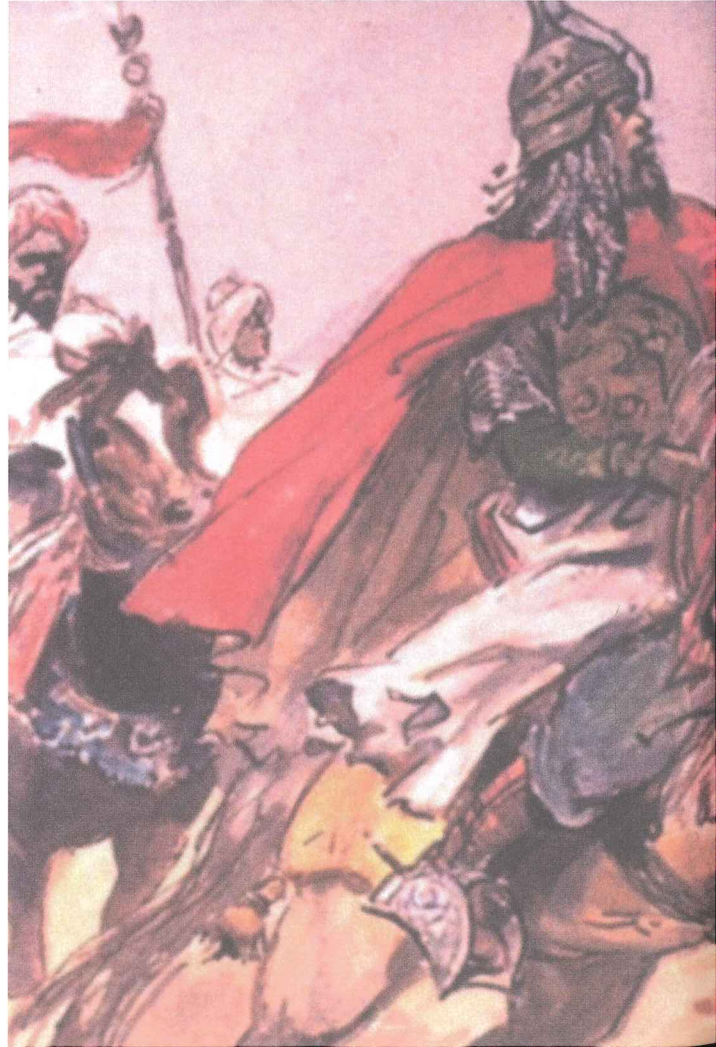
Kudüs'ün Kurtarıcısı

Murat Çelik

1137'de Tikrit'te doğdu. Çocukluğunda babasının muhafızlığını yaptığı Tikrit, Baalbek ve Şam'da yetişip, iyi bir tahsil ve terbiye gördü. 17 yaşında Selçuklu atabeklerinden Nureddin Zengi'nin sarayına girdi. Böylece devlet teşkilatı ve idaresini mükemmel bir şekilde öğrendi. Sonra Mısır'a atandı ve oradaki başarılı icraatlarıyla dikkat çekti. Özellikle Mısır'ın idaresini ele geçirdikten sonra çok başarılı bir yönetim sergiledi.

Sultan Selahaddin, cihada aşıkta adeta. Cihad aşkı, onun damarlarında çağlıyordu ve kalbini, kafasını kaplamıştı. Konuşmalarının konusu daima buydu. İşte bu cihad uğruna o, çocukluğundan, ailesinden, yuvasından ve bütün mal ve mülkünden ayrılmaya razı olmuş ve bir rüzgarın sökülüp atacağı bir çadırda yaşamaya katlanmıştı.

O dönem Kudüs haçlıların elindeydi. Selahaddin Eyyubi bu duruma çok üzülür ve sürekli ağlardı. Neredeyse hiç gülmüyordu ve halk onun bu tavrından şikayetçi olacak duruma gelmişti. Fakat o bu durumda "Allah Rasulü-

Salâhaddin

Neredeyse hiç gülmüyordu ve halk onun bu tavrından şikayetçi olacak duruma gelmişti. Fakat o bu durumda" Allah Rasulünün miraca çıktığı Mescid-i Aksa ecnebilerin elindeyken, Hz. Ömer'in emaneti Kudüs esirken benden nasıl gülmemi beklersiniz diyordu."

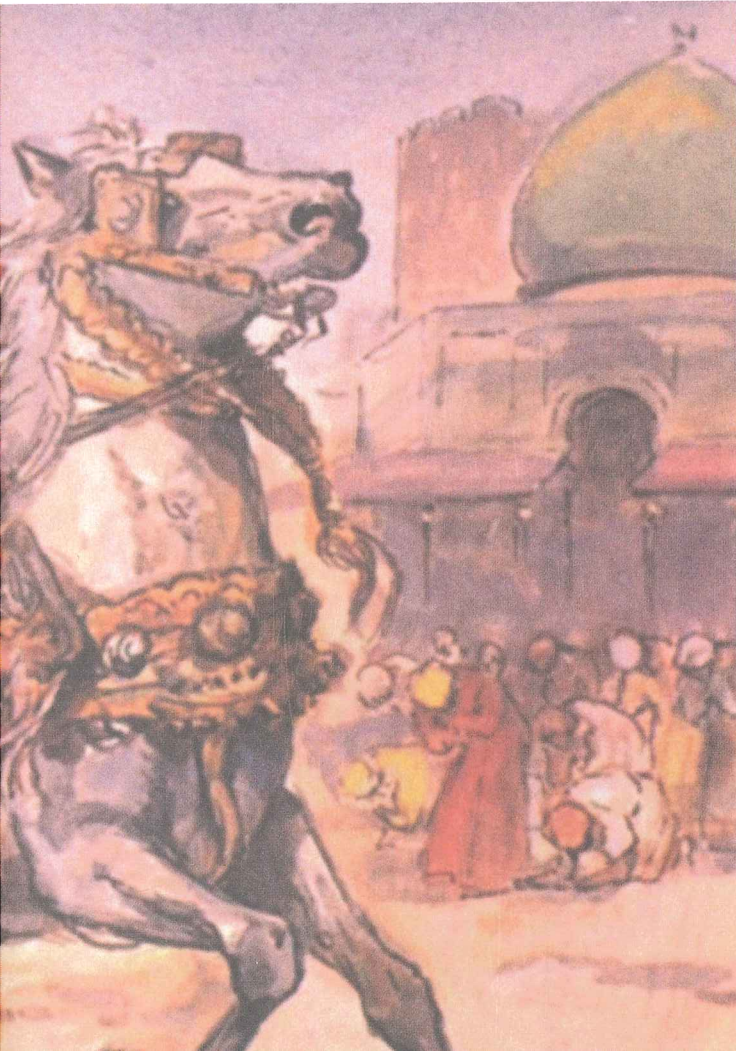
nün miraca çıktığı Mescid-i Aksa ecnebilerin elindeyken, Hz. Ömer'in emaneti Kudüs esirken benden nasıl gülmemi beklersiniz diyordu." Bu olay bize öncüler öncüsü Selâhaddin Eyyubi'nin davasına ne kadar bağlı olduğunu ve bunu hayatına nasıl yansıttığını gösteriyor. Nitekim Allah Kudüs'ün tekrar fethedilmesini ona nasip etmişti.

O İslam'ı hayatına geçirmişti. Her şeyini ona göre belirliyordu. Emrindeki askerlerine karşı bir arkadaş gibi samimi olarak konuşurdu. Sultanlık makamından dolayı asla gurur yapmazdı. Çünkü o biliyordu ki, bu makamı ona Allah bahşetmişti. Bu yüzden de Allah'ın bahşettiği makamı Allah yolunda kullanmalıydı.

Düşmana karşı de İslam'ın adalet ve ihsan kurallarından ayrılmazdı. Kudüs'ü fethederken bile, Müslümanları katlederek orayı fetheden Haçlılara Kudüs'ten ayrılma izni vermiş, o mübarek toprakların kan akıtılarak alınmasını istememiştir.

Nitekim 4 Mart 1193'te vefat etmiştir. Allah'a kulluğu şiar edinen, cihadı hayatın ikisiri kabul eden yöneticilik ne güzel.

O sadece iyi bir devlet yöneticisi değil, bu işi Allah'ın rızasını, Allah'ın cennetini kazanmak için yapan Müslüman bir insandı. Biz Genç Öncüler'in de amacı bu olmalı, Allah'ın rızasını ve cennetini kazanmak için çabalamalıyız.

"KONSERVE KAFA";

Soğuk yerde muhafaza ediniz!!

Yıllardır ne zaman eğitim tartışılrsa, katılanların hepsi de sözbirliği etmiş gibi "eğitimin ezbercilikten kurtarılması" gerektiğini anlatır. Ben de herkesin bu denli karşı olduğu bir eğitim yöntemi neden kaldırılmıyor diye merak ederdim. Meğer işin aslı öyle değilmiş. Bu konuları merak etmeye başladıktan sonra gördüm ki, "ezberci eğitim" öyle bir kalemde silinip atılacak yöntem değil. Hele bize çok uygun bir eğitim yöntemi ama bu yöntemin yandaşları bile öyle ortaya çıkıp açık açık bunu söylemedikleri için, iş konuşmaya gelince "ezberci eğitim olmamalı" diyorlar, uygulamada ise şaşmaz bir dikkatle sürdürüyorlar. Evet, "ezberci eğitim" bize çok uygun bir eğitim yöntemidir."

"Bize çok uygun olması", bizde uygulanan eğitim ideolojisine çok uygun olmasındandır. "Düşünceleri baskı altında, vicdanı bugünkü düzene şartlanmış, kişiliksiz insan" modeli için "ezberci eğitim" çok gerekli, hatta zorunludur.

Ezberci eğitim "kalıp bilgi" verir. Verdiği bilgiyi yerleştirir. İstendiği zaman da bu kalıp bilgiyi geri alır. Bu sistemin başarılı olması için bilgilerin iyice kalıplanmış olması gereklidir. Buna bir anlamda "konserve bilgi" de diyebilirsiniz.

Bu "konserve bilgi" tıpkı konserve besinler gibi pek çok kolaylığa sahiptir: Nakli kolaydır, biçimi bozulmaz, uzun süre dayanır.

Konserve bilgilerin verildiği kafalar da zaman içinde konserve kutusu biçimini alır. Böylece "konserve bilgi"ler vere vere "konserve kafa"lar yetiştirilir ki, insanların düşünmesinin istenmediği, insanların değişmesinin istenmediği toplumlar için bundan iyi eğitim yöntemi düşünülemez.

"Konserve bilgi" değişmediği için "konserve kafanın" da düşünmesi gerekmez, giderek düşünmemesi gerekir. Zaten düşünmeye alışmadığı için düşünmek zorunda kalmak onu yorar, sıkır ve bıktırır. "Konserve kafa" düşünmeden kaçır, hep hazır bilgiler ister. Öğrenmek istediği her şey ona belirli kalıpların içinde verilmelidir. Onun içinde "konserve kafa" hep bu tür bilgileri kendisine verecek bir "buyurgan" arar. Bunu bulamayıp ta kendisi bir şey düşünmek zorunda kalırsa çok rahatsız olur, her şeyin karmakarışık olduğunu düşünür, bocalar. Eğer bir "buyurgan"ın şu ya da bu nedenle kendisine iyi buyurmadığını anlarsa, yeni bir "buyurgan" arar. Düşünmek adına bildiği tek şey, kendisine uygun "buyurgan"ın kim olabileceğidir. En kısa zamanda onu bularak rahatlar, kendisini çok yoran düşünce ediminden de kurtulur.

İngilizcede bizde

"muhafazakar" diye bilinen niteliğin karşılığı da "konservatif" dir ki, buda bildiğimiz "konserve" sözcüğüyle aynı kökten gelir. Konserve sözcüğüyle anlatılan "bozulmadan saklama" işi "bilgiler" konusundan istendiği gibi işlenmediği için başka bir çözüm aranmıştır. Çünkü "bilgiler" ne denli saklanmak istense de bilimsel-teknolojik gelişmeyle değişmeleri önlenemez. Ortaçağ bu tür örneklerle doludur. Bilginin değişmesi önlenemeyince, "konserveleme" işlemi "düşünceler" e uygulanmıştır. Böylece ortaya "konserve düşünceler" çıkmış, insanların böyle bilgilendirilmeleri amaçlanmıştır. Bir insanı "konserve düşüncelerde durdurmayı başarırırsanız artık o insan bir "konserve kafa" taşımaktan kolay kolay kurtulamaz. Böylece hem kendisi için güç olan, hem de toplum için zararlı olan "düşünce" ediminden kurtulur.

İşte o insanı çok kolay yönetebilirsiniz. Çünkü artık o, hiçbir zaman düşünmek istemeyecek, kendisine söylenecek sözlerle hareket etmeye alışacaktır. Sadece kendisi buna alışmakla kalmayacak, başkalarının da böyle hareket etmesini isteyecektir. Çocuklarını da böyle yetiştirecek, onların da "buyurgan"ların buyruklarına göre hareket etmelerini isteyecektir.

Böylece düşünmenin düşmanı olan kişilerin çok bulunduğu bir toplum yaratılınca o toplumu yönetmenin de çok kolay olacağı açıktır. Yeter ki, bu işi iyi bilen, konserve bilgi vermekte ustalaşmış "buyurgan"lar bulunsun. Bunlarda eksik olmaz. Çünkü böyle bir toplumda insanların nasıl yönetileceğini iyi bilen "buyurgan-yöneticiler" vardır. Bu eğitim sistemi onları da yetiştirmektedir. Bu sistemde yönetici olanlarda aynı sistemde yetiştiklerinden, buna ekledikleri içgüdüleri,

sezgileri, yetenekleriyle hem kendi bağımlılıklarını pekiştirirler, hem de kendilerine bağımlı çevreler yaratırlar.

Bu toplumlarda "özgür düşünce" denilen sistemin bir türlü yerleşmemesinin temel nedenlerinden birisi de budur. Çünkü denilen sistem, konserve kafalı insanlarla gelişemez. Özgür karar verebilme de insanların "kendilerinin" düşünmesi, "kendilerinin" karar vermesi, gerektiği zaman "kendilerinin" düşüncelerini değiştirmeleri gerekir. Buna alışık olmayan insanlar, böyle bir durum-

la karşılaştıkları zaman rahatsız olurlar, sıkılır, her şeyin karma-karışık olduğunu, ortalığın bozulduğunu söyler, bir an önce "birinin" gelip işleri düzeltmesini bekler, bunu isterler. Her zamanda bu işi yapacak "birisi" ortaya çıkar, konserve kafaları düşünme zahmetinden kurtarır, onlara alışık oldukları buyrukları verir, insanlarda rahat eder.

Konserve kafaların alışık oldukları yönetim sistemi, "dayatmalı sistem"dir. "Dayatmalı sistem", yönetim gücünün bir "otorite"nin elinde olduğu yönetim biçimidir.

İşte, "ezberci eğitim" yönteminin nasıl olup da toplumda sürdürdüğünün kısa açıklaması budur.

Gerçekte "özgür düşünce" isteyen toplumlar ezberci yönteminden kesinlikle vazgeçmek, onun yerine "düşünmeyi öğreten eğitim" yönetimini uygulamak zorundadırlar. Yok, bunu yapmayı sürdürüyorlarsa, sonuçta "otokrasi"yle yönetilmek isteyen insanlar yetiştirdiklerini bilmek zorundadırlar.

Kaynakça:

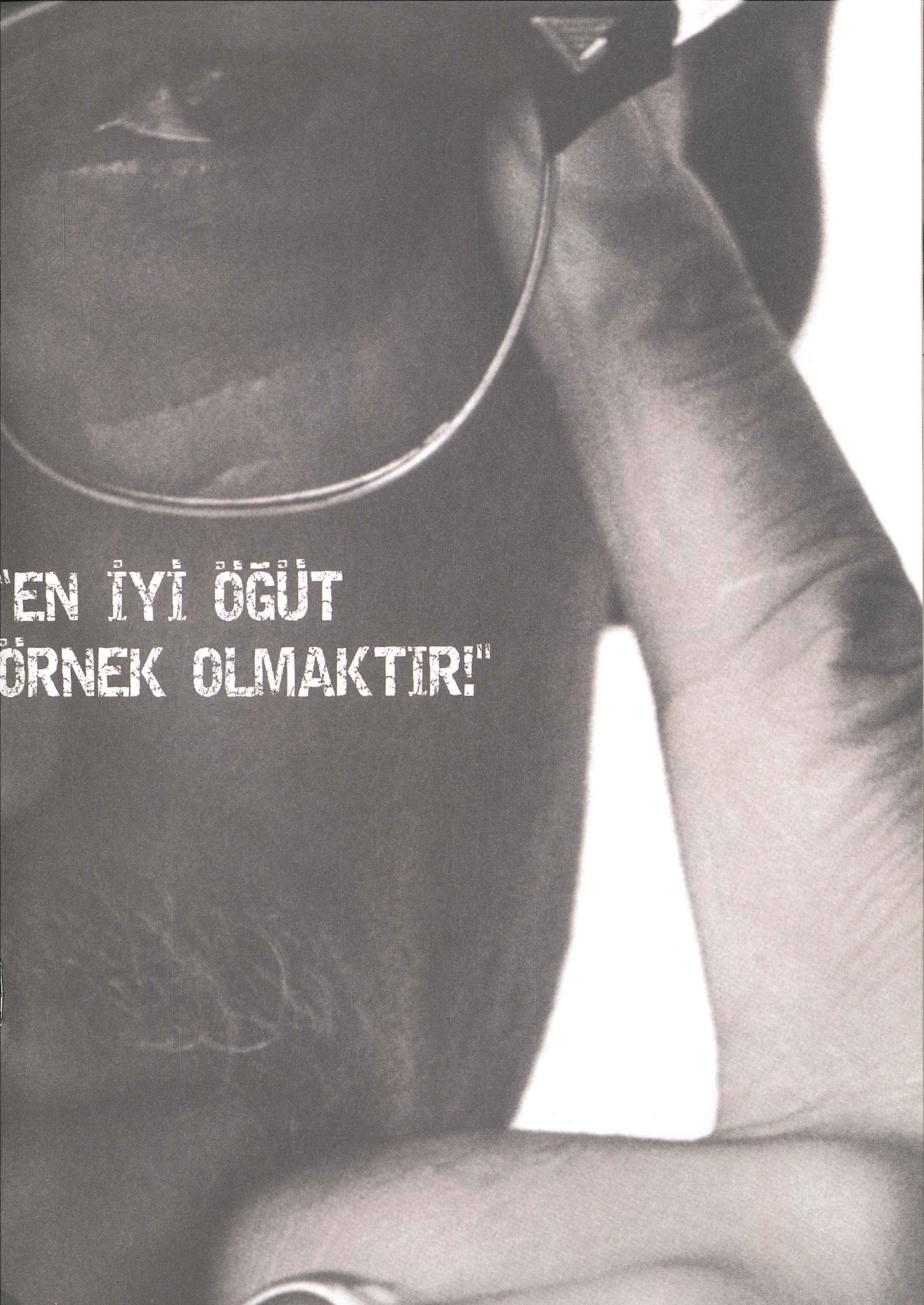
Kuşatılmış Gençlik, Erdal ATABEK, Alkım Yayınevi, s.205
Gençlik Çağı, Prof. Dr. Atalay YÖRÜKOĞLU, Özgür Yayınları, s.65, 90, 215

Stk'larda Gönüllülük ve Gençlik, Tarih Vakfı, s.66, 155

MIALCOLINI

 genç öncüler

**"EN İYİ ÖĞÜT
ÖRNEK OLMAKTIR!"**

genc öncüler
Aylık Gençlik Dergisi

EVE YOLCULUK

"AİLE"
KONULU
ÖDÜLLÜ
HİKAYE
YARIŞMASI

DERECEYE
GİREN
ESERLER

Eve Dön Kendine Dön

Aile konulu hikâye yarışması üzerine...

Gençlerin yazılarıyla gençliğin dilinden seslenen dergimiz Genç Öncüler, düzenlediği yarışmalarla; ötelenen, ikinci plana itilen, nüfusun çoğunluğunu oluşturmasına rağmen görülmeyen gençliğe hak ettiği ilgiyi vermeye çalışıyor. Gençliğin düşüncelerini, hayallerini, uçarıklarını, heyecanını ciddiye almadan "bir şey" yapılamayacağına farkında olmak bu zamana kadar Genç Öncüler dergisinin ayrıcalıklı yerini gösteriyordu zaten. Genç Öncüler dergisinin ayrıcalıklı yerini gösteriyordu, yani; ebeveynlerinin bile en ufak bir mimik hareketini "büyüklerin sıkıcı nasihatnamesi" olarak algılayan bir nesille doğru frekans yakalanmadan iletişim kurulamayacağına farkında olmak.

Genç Öncüler dergisi 5. yılında Türkiye çapında 4. yarışması ile kimi çığlık, kimi isyan, kimi hüznün, kimi sükutla karışık seslere bir kere daha kulak kabarttı. Yalnızlığın, yabancılaşmanın, nesil farklılaşmasının ciddi bir biçimde arttığı günümüzde "Aile"; üzerinde ayrıca durmayı, düşünmeyi, vurgulanmayı bekleyen bir konuydu. Gelen eserlerden de anlaşıldığı üzere doğru bir zamanda "Eve Yolculuk" yapmış olduk.

Yarışmamız aslında, insanların hayatlarını geçirdikleri yuvaları-

na hikaye penceresinden bir yolculuk olacaktı. Eve Yolculuk başlığı ile bu heyecanı dile getirmek istemiştik. Ama gördük ki gençliğimiz bir yolculuğun ötesinde bir dönüşe muhtaç. Sanırız gelen eserlerin çoğunun başlıklarında, muhtevasında eve yolculuktan çok eve dönüşün kullanılması üzerinde ayrıca düşünülmesi gereken bir bilinçaltını gün yüzüne çıkarttı.

İzmir'den Kars'a, Hatay'dan Samsun'a, Şanlıurfa'dan, Malatya'dan, Manisa'dan, Düce'den, İstanbul'a kadar daha sayamadığımız bir çok il ve ilçeden gelen eserler elbette gençlerin dünyasından aileye bakışlarını yansıtıyordu. Ancak her halde az konuda bu kadar insanın samimi duygularına şahitlik edebilirsiniz. Seçici kurulumuz, konuyu "hikaye etme" noktasında kızırgan yarışta, zaman zaman Peyami Safa'nın psikolojik romanlarını okuduğunuzu düşündüren, belki bazılarında Poe'nun fantastik dünyasını da çağrıştıran, biraz da sinema, televizyon hatta Yeşilçam filmlerinden adapte edilmiş gibi görünen eserler arasından seçim yapma zorunda kaldı. Seçici kurulumuzun değerli üyeleri **Mustafa Miyasoğlu, A. Vahap Akbaş, Mustafa Aldı, Zafer Özdemir**

ve Aziz Erdoğan'a bu zor görevi üstlendikleri için tekrar teşekkür ediyoruz. Sadece seçici kurulumuzun emeğini değil, yarışmamıza katılanların, ilgi gösterenlerin ortaya çıkardığı ve tüm Türkiye'de yarışmamızın uyandırdığı heyecanı da kalıcı kılmak için gelen eserlerin kitaplaştırılacağı müjdesini de vermiş olalım.

Genç Öncüler dergisi, daha önce düzenlediği "Televizyon'un Hayatımızdaki Yeri", "Tüketim Kültürü", "Sen Öğretmen Olsaydın" konulu ve jürilerinde Abdullah Yıldız, Mehmet Akif Ak, Ahmet Kekeç, Mehmet Doğan, Metin Önal Mengüşoğlu, Haydar Temel, Fatih Özdemir, Şaban Abak, Ali Ural, Şaban Karataş gibi isimlerin yer aldığı yarışmalarının ardından bu yıl da bir yenisi ile yarışmalarını gelenekselletirmiş oldu. Bu vesileyle, Genç Öncüler dergisi bu güzel geleneğin oluşmasında emeği olan, Genç Öncüler yarışmalarına katılan, katkı sağlayan herkese tekrar teşekkür ederken; gençliğin penceresinden seslenen dergimizin bu koroya katılmak isteyen, günün karanlığından geleceğin aydınlığına yürümek isteyen herkesi Genç Öncüler'e beklediğini bir kere daha belirtelim.

Genç Öncüler Dergisi "Aile" Konulu Hikâye Yarışması Ödül Almaya Hak Kazananlar

birinci ▶▶ Selim UYAR / Bafra Anadolu Lisesi

ikinci ▶▶ Zehra ALDEMİR / Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

üçüncü ▶▶ Muhammet İkbâl AKIN / Beşiktaş Anadolu Lisesi

Mansiyon Ödülleri

- Dilara PERVER İst.-Pertevniyal AL
- Zeynep VATANDAŞ Afyon AİHL
- Dilara Nur KARA İst. -Kazım Karabekir AİHL
 - Zeynep ŞAHİN Sivas AİHL
- Şeyma ÖZDEMİR Ankara-Mamak AİHL
 - Ahmet BEKİROĞLU Malatya AİHL
- Hümeysra AYTEKİN İst. - Sultanbeyli AİHL
- Müzeyyen TOPAL İst. -Maltepe Anadolu İHL
 - Hatice Büşra ERDOĞAN Denizli AİHL
 - Hatice BAY Düzce AİHL
 - Rahime AYDINHAN Ordu AİHL
 - Emine ÇETİN Bursa-İnegöl AİHL
- Fatma Zehra HAZIROĞLU İst-Fahrettin Kerim Gökay AL.

Eve Dön Kendine Dön

Aile konulu hikâye yarışması üzerine...

Gençlerin yazılarıyla gençliğin dilinden seslenen dergimiz Genç Öncüler, düzenlediği yarışmalarla; ötelenen, ikinci plana itilen, nüfusun çoğunluğunu oluşturmasına rağmen görülmeyen gençliğe hak ettiği ilgiyi vermeye çalışıyor. Gençliğin düşüncelerini, hayallerini, uçarıklarını, heyecanını ciddiye almadan "bir şey" yapılamayacağını farkında olmak bu zamana kadar Genç Öncüler dergisinin ayrıcalıklı yerini gösteriyordu zaten. Genç Öncüler dergisinin ayrıcalıklı yerini gösteriyordu, yani; ebeveynlerinin bile en ufak bir mimik hareketini "büyüklerin sıkıcı nasihatnamesi" olarak algılayan bir nesille doğru frekans yakalanmadan iletişim kurulamayacağını farkında olmak.

Genç Öncüler dergisi 5. yılında Türkiye çapında 4. yarışması ile kimi çılgılık, kimi isyan, kimi hüznün, kimi sükutla karışık seslere bir kere daha kulak kabarttı. Yalnızlığın, yabancılaşmanın, nesil farklılaşmasının ciddi bir biçimde arttığı günümüzde "Aile"; üzerinde ayrıca durmayı, düşünmeyi, vurgulanmayı bekleyen bir konuydu. Gelen eserlerden de anlaşıldığı üzere doğru bir zamanda "Eve Yolculuk" yapmış olduk.

Yarışmamız aslında, insanların hayatlarını geçirdikleri yuvaları-

na hikaye penceresinden bir yolculuk olacaktı. Eve Yolculuk başlığı ile bu heyecanı dile getirmek istemiştik. Ama gördük ki gençliğimiz bir yolculuğun ötesinde bir dönüşe muhtaç. Sanırız gelen eserlerin çoğunun başlıklarında, muhtevasında eve yolculuktan çok eve dönüşün kullanılması üzerinde ayrıca düşünülmesi gereken bir bilinçaltını gün yüzüne çıkarttı.

İzmir'den Kars'a, Hatay'dan Samsun'a, Şanlıurfa'dan, Malatya'dan, Manisa'dan, Düzce'den, İstanbul'a kadar daha sayamadığımız bir çok il ve ilçeden gelen eserler elbette gençlerin dünyasından aileye bakışlarını yansıtıyordu. Ancak her halde az konuda bu kadar insanın samimi duygularına şahitlik edebilirsiniz. Seçici kurulumuz, konuyu "hikaye etme" noktasında kızırgan yarışta, zaman zaman Peyami Safa'nın psikolojik romanlarını okuduğunuzu düşündüren, belki bazılarında Poe'nun fantastik dünyasını da çağrıştıran, biraz da sinema, televizyon hatta Yeşilçam filmlerinden adapte edilmiş gibi görünen eserler arasından seçim yapmak zorunda kaldı. Seçici kurulumuzun değerli üyeleri **Mustafa Miyasoğlu, A. Vahap Akbaş, Mustafa Aldı, Zafer Özdemir**

ve **Aziz Erdoğan**'a bu zor görevi üstlendikleri için tekrar teşekkür ediyoruz. Sadece seçici kurulumuzun emeğini değil, yarışmamıza katılanların, ilgi gösterenlerin ortaya çıkardığı ve tüm Türkiye'de yarışmamızın uyandırdığı heyecanı da kalıcı kılmak için gelen eserlerin kitaplaştırılacağı müjdesini de vermiş olalım.

Genç Öncüler dergisi, daha önce düzenlediği "Televizyon'un Hayatımızdaki Yeri", "Tüketim Kültürü", "Sen Öğretmen Olsaydın" konulu ve jürilerinde Abdullah Yıldız, Mehmet Akif Ak, Ahmet Kekeç, Mehmet Doğan, Metin Önal Mengüşoğlu, Haydar Temel, Fatih Özdemir, Şaban Abak, Ali Ural, Şaban Karataş gibi isimlerin yer aldığı yarışmalarının ardından bu yıl da bir yenisi ile yarışmalarını gelenekselletirmiş oldu. Bu vesileyle, Genç Öncüler dergisi bu güzel geleneğin oluşmasında emeği olan, Genç Öncüler yarışmalarına katılan, katkı sağlayan herkese tekrar teşekkür ederken; gençliğin penceresinden seslenen dergimizin bu koroya katılmak isteyen, günün karanlığından geleceğin aydınlığına yürümek isteyen herkesi Genç Öncüler'e beklediğini bir kere daha belirtelim.

Genç Öncüler Dergisi
"Aile" Konulu Hikâye Yarışması
Ödül Almaya Hak Kazananlar

birinci ▶▶ Selim UYAR / Bafra Anadolu Lisesi

ikinci ▶▶ Zehra ALDEMİR / Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

üçüncü ▶▶ Muhammet İkbâl AKIN / Beşiktaş Anadolu Lisesi

Mansiyon Ödülleri

- Dilara PERVER İst.-Pertevniyal AL
- Zeynep VATANDAŞ Afyon AİHL
- Dilara Nur KARA İst. -Kazım Karabekir AİHL
 - Zeynep ŞAHİN Sivas AİHL
- Şeyma ÖZDEMİR Ankara-Mamak AİHL
 - Ahmet BEKİROĞLU Malatya AİHL
- Hümeyra AYTEKİN İst. - Sultanbeyli AİHL
- Müzeyyen TOPAL İst. -Maltepe Anadolu İHL
 - Hatice Büşra ERDOĞAN Denizli AİHL
 - Hatice BAY Düzce AİHL
 - Rahime AYDINHAN Ordu AİHL
 - Emine ÇETİN Bursa-İnegöl AİHL
- Fatma Zehra HAZIROĞLU İst-Fahrettin Kerim Gökay AL.

HAPSOLMUŞ SEVGİ

SELİM UYAR
Bafra A.L.

Sis...

Gecenin eskimiş saatlerini perdeleyen karanlık değildi, dolunaylı geceyi çekemeyen sis perdesiydi. Evlerin birbirlerini kucaklamak mı yoksa yıkamak için mi sırnaştığı anlaşıl-mayan bu taş kaldırımlı dar sokakta, her adımda yaklaşıl-an uzun direkli lambalar du-manlar altında kendileriyle söyleşiye dalmış, güzel yüzle-ri nemden kararmış evlerin duvarlarına sırtları dönük ne gelenden memnun ne giden-den şikâyetçi.

Yolun tam ortasında.

Gecenin umursamaz saat-lerinde.

Üzerindeki dumanı bir yorgan misali aralamaya çalış-an genç bir beden. Etrafını göremeyen gözler kendi be-deninde dolaşıyordu. Yanak-larından süzülen gözyaşı de-ğildi. Gecenin rengini yu-dumlamış kan, pıhtılaşmak istercesine ağır ağır şakakla-rından aşağı süzülüyordu.

Elini alınına götürdü ve çok sonra doğruldu, bir so-kak lambasından aldığı il-

hamla. Ne olduğunu, neler yaptığını, nasıl bu yere geldi-ğini hiç hatırlamıyordu. Elbi-sesinin kenarıyla temizleme-ye çalıştığı yarasının da nasıl meydana geldiği yine bir mu-ammaydı.

Hafiften kaldırdı başını. Zamanın geçtiğini, gecenin soğuttuğunu, mum ışığını andıran lambalar altındaki taşlar üzerinde bilinmeyene doğru yürümek zorunda ol-duğunu gördü.

Düşük omuzları kanayan alnı, sendeleyeyen ayakları ile gecenin ve sisin içinde ilerler-ken bedenindeki acıların se-bebinin ne olduğunu düşün-üyor, kimseyi umursama-yan o sokaktan farkında ol-maksızın o da uzaklaşıyordu.

Daha önce sormadığı bir dünya soru beynine üşüşmüş durmadan kemiriyordu sanki geçmişini. Yalnız olmadığını biliyordu. Belki de onu ayak-ta tutan güç de buydu.

- Bir ailem vardı.

Bu cümlelerin hissettirdik-leri o denli güçlü olmalıydı ki gecenin karanlığını delen

gözlerindeki ışığın başka bir açıklaması olamazdı.

Öksürmeye başladı.

Yaşı henüz çok genç ol-duğu halde öksürükleri, alt-mışlık bir bedenın bastona dayanmış hali gibi omuzlarını büküyor büküyordu.

Kilise çanlarını andıran bir melodi...

- Öh....hö..!

- Öh...

- ...

Karanlığın içinde feryat eden bedeni ona kendine geldikten sonraki ilk geçmişi-ni, hasta olduğunu, hatırlatı-yordu.

Nefes alışverişlerindeki kontrolsüzlüğü-astımı ve ge-cesi gibi sessiz, ciğerlerini ölüme sürükleyen dumanı hatırlıyordu.

Elini cebine götürdü ve yarım kalmış paketten bir si-gara çıkardı. Karanlık yolda yakılan kibritin göz kırpması ve duman. Bir robot misali yakmıştı sigarasını.

Ve yine her şey planlan-mış gibi birkaç saniye sonra

yarım kalmış sigarasını ayaklarıyla ezdi. Bunu yaparken de hastalığını ve kötülüğünü kabul ettiği alışkanlığıyla yaptığı mücadeleyi anımsadı.

Zamanın durduğu bu sokaktan uzaklaşırken her adım geçmişine götürüyordu.

- Beş yıl...

Beş yıldır mücadele ediyordu.

Küçük dünyasında büyük olmayı arzulayan diğer çocuklar gibi o da zamansız bir zamanda yanlış büyüme formüllerinden birini keşfetmişti.

Sigarayla olan geçmişi bir çırpıda gözlerinin önünden geçerken "ailem" dediklerinden eser yoktu.

Bunca zaman sevgisini sormasızca hapsettiği kötü alışkanlıkları biricik dostu olmuştu, neresinde olduğunu bilmediği bu yolculukta.

- İlkokulu bitirdim.

- Liseyi bitirdim.

- Sınavlara hazırlanmam gerekiyordu.

-

Olaylar zincirleme halinde geliyor, kendisinde sonuçlanıyordu.

- Cenk, Eren, Metin, Sevgi,

Bu arada isimleri de saymaya başlamıştı. Bazı isimler bir solukta çıkarken bazı isimlerin baş harflerinden ötesi yoktu.

- Ya ailem?

Tek bir anı hatırlamaz mı insan, hatırlamıyor işte.

- Ben hafızamı kaybettim.

- Evet, evet ben kaybettim...

Bu cümleler hiç de inandırıcı değildi. Bir dünya yaşamışın arasında böyle bir durum anlamsızdı.

- Ben cezalandırılıyorum.

Neden böyle söylediğini bilmiyordu, yapıp yapmadıkları hakkında en ufak bir tahmin bile yürütemediği bu durumda.

- Sakin ol..!

Kendi kendini teselli ediyor ve olayları sıralayıp ailesine ulaşmaya çalışıyordu.

Ayaklarını bile hissetmediği bu yolda yürümüyor, ayrı bir dünya içinde arayışlara yelken açıyordu.

-Okuldan başlamalıyım, dedi.

Ve bir anda kendini, mahallesinde çantalarını omuzlamış üç beş çocukla, arkadaşlarıyla, gördü.

Arkadaşlarına bir şeyler söylemeye çalışıyor; fakat nefile. Sormak istediği hiçbir soru dudaklarında hayat bulmuyor, konuşmaktan aciz bir halde hatıraları içinde yolculuk yapıyordu.

Gelişi güzel bağlanmış kravatlar, etek modasına kapılmış kemer altından fırlamış gömlekler, omuz gerisine

kaymış ceketler, nerelere vatanım dediği bilinmeyen pantolonlar, okul yolunda eskimemiş-eskimiş ayakkabılar ve tombala torbası gibi içinden neyin çıkacağı bilinmeyen çantalar.

Kendine bakıyordu...

Yaşamış olduğu hayatı izliyor ve yıllardır hiç yapmadığı bir şey yapıyordu.

Düşünüyordu...

- Ailem bu günümün neresinde?

Kimseyi duymadan, kimseyle konuşmadan geçmişinde bir günü nasıl yaşadığını sadece izliyordu.

Az ilerde, bir simitçinin etrafına üşüştüler.

- Çok iyi tanıyor olmalıyız, dedi.

Her biri gülüşmeler arasında simidini midesine indiriyordu.

Yaşlı simitçi onlarla o kadar ilgileniyordu ki okul yolundaki kısacık zamanın yarısı simit sandığının yanı başında geçiyordu.

Ailem dediklerinin kendisine bu yaşlı adamdan daha fazlasını verebileceğini düşündü ve kahvaltı yapmadan çıkan kendisine sitem etti.

Yine görüşürüz dercesine yaşlı adama doğru kaldırılan elleri gördü.

- Demek ki ben, her sabah evden kaçıyorum.

- Demek ki hatırlamaya

çalışacağım hiçbir günün sabahında ailemin sevgisiyle kahvaltı sofrasına oturamayacağım.

Ne anlama geldiğini bilmiyordu; ama

- Bir şans daha istiyorum, dedi.

Bu karanlığın içinde düşünce dünyası da kararmaya başlamıştı.

Geçmişindeki her kare suçluluk duygusunu biraz daha kabartıyordu.

Yolun her iki yanındaki evler özgürlüğe açılan birer kapı misali sona ererken rüzgârla devinen dalgalar ve martı sesleri özgürlüğün simgesi olmuş gecenin içinde görünmeyen bir orkestra gibi kimsesiz yolcuyla karşıyordu.

Gecenin sessizliği bozulmaya başlamıştı.

- Oturup bekleyeceğim, dedi; sahile yaklaştığı adımlarında.

- Artık sabah olsun... diyordu, güneşin ilk ışıklarıyla bütün dünyanın aydınlanacağını düşünen üşümüş beden.

- Yok...! dedi.

- Nelere gebe olduğunu bilmediğim bir yerin bilmediğim bir sabahının ne getireceğini bekleyemem.

Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapattı, görmeyen anlam ifade etmediği bu yerde.

Martıların sesleri giderek artıyordu...

Müthiş bir bağırışma, herkes sınıfına koşturuyor.

Zil sesleri ve sınıfın gerisinde bir yerde oturan kendisi.

Geçmişine yeniden dönmüştü. O karanlık gecede sabahı beklemek yerine hatıraları arasında gün batımını yakalamak kolayına gitmişti ya da acele ediyordu.

Çantasından çıkardığı defter ve kitaplar ciltlenmiş, son derece düzenliydi.

? Kitabı ciltleyen kim?

Her dersin ilk dakikası ve son dersin kurtuluş naralarını haykıracak zili bekleyen kendisi.

Zili beklemekten yorulmuşların öğle tatili.

Dersin ağır temposuna inat, hızlı yemek furyasına kapılmış öğrenciler arasında karnını doyuruyordu.

Evden yürüyerek gelebildiği okulun öğle molasında eve gitmeyişi üzülyordu.

Sadece izliyor ve sadece üzülyordu.

Cüzdanını çıkardı ve nereden geldiğini bilmediği paralarla hesabı ödedi.

- Harçlığımın biricik kaynağı kim?

Yarım kalan günün öğleden sonrasında okul yoktu.

İnsanlardan uzak bir köşede soğuk olmayan havada

ağızlarından duman çıkan arkadaşlarını ve kendini görüyordu.

- Neler yapmışım ben?

Tanımını yapmak istemediği bu durumun doğruluğunu düşünüyor ve hiçbir gerekçeyi haklı gösteremiyordu.

Görmek için yaşlanmak gerekmezdi. İnsanın geçmişi bir saniye öncesi de dâhil olmak üzere eskiydi ve artık biliyordu.

Düşünmekti aslolan.

Hiçbir telaşesi olmayan kendini ve kendi gibilerini gördükçe bütün öğleden sonralarının, içinde bulunduğu gece gibi ölüden farksız olduğuna hüküm biçiyordu.

- Öh....hö..!

- Öh...

Yine öksürüyordu.

Dalgalar güneşin doğuşuna saygı gösteriyor olmalıydı ki hep bir ağızdan suskunlaşmıştı.

Herkes saatlerine bakıyor ve okulun bitiş zamanını kolluyordu. Eve gitmenin de saatini ayarlamışlardı.

Arkadaşlarıyla yürüyen, menzili ailesi olan diğer çocuklar gibiydi. Yüz hatlarında en ufak bir heyecan kıpırtısı yoktu.

Az sonra ailem dediklerini hatırlayacak olan kendisi ise oturduğu kayanın üzerinde kalp atışlarının hızlı ritmine

çoktan kapılmıştı.

Arkadaşları gitmiş.

Sallana sallana yürüyen biri.

Suratındaki neşe ifadesi yerini hüzne mi yoksa nefrete mi bırakmış bilinmez, anlamsız boş ifadeler.

Ürperdi bir anda.

Karşısına neyin çıkacağını tahmin bile edemiyordu.

Değer verdiklerinin ne olduğunun karmaşası içinde bir günün güneşi batmak üzereydi artık.

Dar bir sokakta gölgesine doğru yürürken az ilerdeki tek katlı bir evin bahçe kapısına yaklaşıyordu.

- Evimiz olmalı, bu... dedi.

Kapıya yaklaştı ve usulca çantasını yere bıraktı.

Kapının zili belki de bu kadar hiç heyecanlandırmamıştı kendisini.

Kalp atışlarının göğüs kafesine zoru vardı sanki.

Düşünce ufkunun enginliğinde bir sahnenin perdeleri gün batımıyla birlikte aralanıyordu.

- Öh....hö..!

Şimdi sırası değildi.

Bu kadar heyecan iyi gelmemişti anlaşılın. Nefes alışverişlerindeki düzensizlik her zamankinden farklıydı.

Cebinden çıkarıp attığı zehrin sahipliğini reddetmek-

te geciktiğine üzüldü.

Kayanın üzerinde sağ koluna üzerine yavaşça uzandı.

Güneşin doğuşuna yakın bir kızılık vardı denizin üzerinde.

Her öksürük sesi gidiş gelişler yaşıyordu.

Artık kapı açılmıştı ve ılık bir ses "Hoş geldin oğlum, nasıl geçti günün" diye onu karşılıyordu, güneşin son ışıkları arasındaki alacakaranlık geçmiş zamanda.

- Annecim... Babacım... Kardeşim...!

Ve gözlerini ufuk çizgisindeki güneşe doğrulttu. Onların varlığını hissettiği bu anda onları kaybetmek istemiyordu.

Güneş bütün güzelliği ile her zerreye hayat verirken onu öylece bırakıyordu sanki.

Nefes almak bütün zamanlardan farklıydı.

Acıyordu.

- Ölmek istemiyorum...! diye haykıramıyordu.

- Annecim, babacım sizin olduğunuz dünyanın bir gününü, anılarımda bile yaşamayı beceremedim.

- Beni affedin, ne olur...!

Hiçbir uzvunu hareket ettiremediği bu yerde, kelimeler gözyaşlarına bürünmüş, uzanmış olduğu kayanın üzerine not bırakıyordu.

Neden geç kaldın, derce-

sine güneşe doğru son kez baktı ve derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

Berk...! Berk...!

Artık duyabiliyordu.

Yüzünde, göremediği bir tebessüm bedeninde ise üşümüşlüğü sonrasında bir sıcaklık vardı.

Artık hissedebiliyordu.

Huzura kavuşmuşçasına derin bir nefes aldı.

Bir ses...

? Aç gözlerini Berk...!

Yavaşça araladı gözlerini.

Annesi kanayan alnını eliyle tutuyor, babası elinde kolonya şişesiyle bekliyor, kız kardeşi ise sadece bakıyordu.

- Oğlum...

- Oğlum...

- Ağabeycim...

Kulaklarında gezinen kelimeler ayrı bir dünyanın hayal-gerçek karışımı varlığını yaşıyordu. Bir kez olsun sevgimi haykıramadım, dedikleri yanı başındaydı.

Belki farkında değildi; fakat gözlerini açtığından beri bütün benliğiyle gülümsüyor, yıllardır hapsettiği sevgisini, bir okul dönüşü açılan kapıdan annesini itekleyip geçerken ayakkabı bağlarına takılıp düştüğü ve kafasını çarptığı bu yerde saniyeler süren baygınlığından sonraki görüş gününde özgür bırakıyordu.

TERK EDİŞ RİSALESİ

ZEHRA ALDEMİR
Kartal AİHL

Terk etmeliydi dönülmez yolları ve gitmeliydi. Zıtlıklarla bulmalıydı anlamlarını boca eden yalnızlığını. El yordamıyla annesinin kalbini okşamalı ve gitmeliydi. Bir de mektup yazmalıydı; selamlar ve başlangıçların getirdiği, zorunlu kıldığı şeylerle giriş yapmalıydı.

Sevgili ailem demeliydi. Evet sevgiliydiler. Onlardan ne istediğini aslında bilmiyordu. Bu terk ediş risalesi neden yazılıyordu ve kendine neden münzevi ayrılıklar yaşatmak istiyordu. Bu sorular ve hayatsız kalmak onu gitmeye zorluyordu. Dönülmez yolları terk etmeliydi çünkü geri dönecek yollara ihtiyacı vardı. Daha fazla uzatmaya lüzum yoktu. Gitmeliydi ve gidiyorum demeliydi. Kardeşini öpmeliydi, babasına uzaktan dokunmalıydı.

İzlediği filmlerdeki gibi olmalıydı gidişi, suçlu dünyaya atışı profesyonelce olmalıydı, koltuklar ve döşemeler onun hüznünü taşımalı, buzlu musluktan düşen damlalar ardından yasını tutmalıydı. Işıklar

eskisi gibi aydınlatmamalı ve sehpa asla tozlanmamalıydı. Geceye uyku kılıfı giydirene şükürler sunmalıydı ve gitmeliydi.

Yapacak çok şey vardı. Gece olması gereken gibi siyahtı. Çantası ve kıyafetleri de geceyle birbirine uyum sağlıyordu. Beresini kafasına geçirdi, kendi kendini kaçıran gibi atkısıyla ağzını kapadı. Güldü. Yine aynısı oluyordu. Kendine kaçık muamelesi yapıyordu. Kıyıya vurmuştu. 'Yeter!' dedi. İçten ve derinden nefesi boğazına takılı kalıyordu. Uzak şehirlerde nefes almalydı. 'Param var' dedi. Ardından yapılacakları büyük bir ustalıklı halletti. Birkaç kitap aldı 'trende okurum' dedi ve önce annesine sonra kardeşine, babasına uzaktan 'elveda' dedi. Çıktı evden.

Bedeni ağır geliyordu. Ardına bakmaya yüzü yoktu. Ağır gelen bedenini yaslı terazilere terk etmişti birden. Ev, zamanı geldiğinde sığındığı bazen de sığamadığı yer. Ona da veda etti. Nereye ve

niye gittiğini bilmeden sokaklarının ıslak kaldırımlarına arabesk bir ayrılık cümlesi söyledi.

Olması gerekenin bu olduğunu duyumsadı. Anlamını yeni öğrendiği bir kelimeyi kullanmak kadar heyecan vericiydi işte. Gökyüzü de heyecan verici bir yağmura gebeydi. Buside düşler yaşadığı tek kişilik sevdasının camına da hoşça kal dedi. Ne çok yanıyordu canı, gördüklerinden ve göreceklelerinden kaçıyor. Düşleri ne kadar büyümüşdü gözünde. Bir an geri dönecek gibi oldu. Kafasını çevirdi, veda sırası İstanbul'a gelmişti.

Ve şehri saklamıştı sona. 'Allah'a ismarladık yar' dedi. İstanbul hüznünü bıraktı içine güle güle dercesine.

Her zamanki gibi tren, veda havasına girmiş soğuk bir yüzdü. Demir yoldaki taşlar sanki kafasına fırlatılıyordu. Nereye ve kime gidiyordu? Bilmemek onu mutlu ediyordu. Yarını olmayan her şey karanlıkta kalmıştı sanki. Biri çıkmalı ve nereye gidiyorsun demeliydi. Anne aile demekti

ve annesini nedensizce terk etmesini umursamamalıydı. Aşka deli olmasını, okulu, dersleri ve sıradanlığı sıkılmıştı onu. Buzlu istasyonda bir karar vermemişken, nereye gittiğini kestirememişken Başkent ekspresine bindi. Birkaç kişiyle onlar farkına varmadan sohbet etti. Hepsine 'siz de evi mi terk ettiniz?' dedi. Güldü çünkü bir deliye benziyordu. Gittiği yollar izlerini önceden bırakılmış gibi taşıyordu. Çoğul eki almış gibi önemsiz hissetti kendini.

18 arifesinde neydi bu sis. Yine aynı ses içten ve derinden 'yeter!' diye bir çığlık bıraktı gözlerine. Terk eden oydu ama terkedilmiş gibi hissediyordu. Koyun mu saymalı yoksa istasyonları mı? Uyumamalıydı da zaten. Koyun da saymamalıydı ve istasyonları umursamamalıydı. Kitap okumak daha iyiydi.

Kitabını açtı, okuyamadı. Babasının kitaplarından birini de yanına almıştı. 'onu okurum belki' dedi. Şiiri pek sevmezdi oysaki. Herhangi bir sayfayı açtı, biraz okudu, devam etti, hoşuna bile gidiyordu aslında.

Cümleler anlaşılmazdı 'aynı benim gibi' dedi. Hıçkırıklarını içine sakladı, kimsesiz bıraktı onları. Önemsiz olmalıydı gidişi ona bir şeyler katmalıydı. Bir dize düştü payına ve birden indi. Dönmek

için bir bilet aldı. Sabah 10 a kadar beklemeliydi. 'Annem çıldırmıştır' dedi kendine gelen bir sarhoş edasıyla. Kitabı bir daha çıkarmadı bocalamamak için.

Yalnızlık bir sisti ve nicedir onla kendine geliyordu. Artık böyle değildi 'büyümeliyim ve annemin dediği gibi uyumalıyım belki de' dedi. Uyudu ve uyandı. Saat 11 di. Bankta uyumuş ve kaçırmıştı treni. Bir bilet daha aldı iki saat sonrasına. Rüyasında garip şeyler sezmişti, iyi ki inmişti. Kitaba, şükreden gözlerle sarıldı.

İnsanları izliyordu. Biri çocuğuna 'salaksın işte, beynin yok senin' diyordu. Babası, o hata yapsa bile 'herkes hata yapar ama sen benim oğlumsun, doğruyu bulacağını biliyorum' derdi. Sahiden doğruyu bulmuştu erkenden. 'Kim bilir ne haledir' dedi. Vakit yavaşlamıştı. Kaplumbağa saniyeyi sırtına almıştı belli ki. İçini yakıyordu düşleri, 'yeter!' diyen sesi umursamadı.

Vakit gelmişti. Geçtiği yollarda bir kasvet kalmamış, içindeyse garip bir hüznü vardı. Yol boyunca her şeyi, herkesi, bakışları, sesleri, yürüyüşleri, ağız şapurtularını takip etmişti. 'Ne çok fark var aramızda ve her birimiz bambaşka dünyalarız' diye içinden geçirdi. Tüm yol böyle tükendi. Zamansa artık be-

yaz bir atın yelelerindeydi.

Pendik'te indi ve taksiye bindi Kartal'daki evine gitmek için. Takside çalan şarkılar da dönüşünü kutluyordu. Güneşli bir İstanbul'du onu bekleyen. Sokağına geldiğinde markete gidecekti ve birkaç şey alacaktı, 'şey markete gitmişim' demek istiyordu. Ama 'mektup' dedi üzgün bir çocuk edasıyla. Karşısına çıkan sevdiğine selam vermek istedi, yapamadı. Kız 'merhaba' dedi. Gülümseyerek yarı şaşkın 'merhaba' diyebildi. İnanamıyordu. Sevinçle yolu aşmış ve evini görmüştü uzaktan.

Kapıya yaklaştı. Annesi açmalıydı kapıyı. Zaten aile biraz da geri döndüğünde kapıyı açan demekti. Tokmak kapıyı dövdü. Annesi nefes ve hıçkırık karışımı bir sesle ona sarıldı. Ardından babası 'oğlum' dedi ve onu kollarına aldı. 'döneceğini biliyordum' dedi. Her şey yoluna giriyordu. 'ah' diyordu yeter diyen ses.

Annesi yemesi için çarçabuk bir şeyler hazırladı. Babası 'Yavrum neden? Bizim mi hatamız var?' dedi. O anda babasına ne çok şey söylemek istedi. Ama erkek fırtıyla içine tıktı cümlelerini ve kitabı uzatarak *''sadece biraz hayatsız kalmışım, büyüyünce geçti''* dedi.

(*) İsmet ÖZEL

GÖĞE AÇILAN EVLER

MUHAMMED İKBAL AKIN

Beşiktaş A.L.

Siz hiç evinde kâh kıvrılıp kâh ayakta duran veya yan gelip yatan eşyaların, kendi ağızlarından hayat hikâyelerini dinlediniz mi?

Eşyaların da dili mi olmuş demeyin. İnsanların insanlıklarını da yanlarına alarak kendi yalnızlıklarına çekildikleri bir zamanda ben bizat kulaklarımla evdeki eşyaların gürültü ve iniltilerine tanık oldum.

İnsan evin ruhu ve kalbidir. O aradan çıkınca evler de bir cesedin soğuması gibi soğumaya başlar. Evimizdeki eşyaların daha ilk günkü çekingenliğinden bugüne hangi boşluğu doldurup bizleri hangi boşluktan kovduklarını 15 yaşımın dikiz aynasından bıkmadan izledim.

Eşyaların seslerini insanların sözlerinden ayırt edebilen için zamanın imbiğinden geçmiş masallara ihtiyacım varmış meğer. Evdeki plazmanın son taksitini güç bela ödeyen babam artık iyiden iyiye eşyaların dilini çözmüştü. Sadece

televizyonun sesini kısarak değil, aynı zamanda bütün eşyaların sesini kısarak babam beni nesnelere egemen olduğu bambaşka bir âleme götürdü. Onun bana anlattığı rüya ile masal arası bir şeydi ama siz yine masal kabul edin. Evde ne var ne yok herkes ve her bir şey-bende dahil nefesimizi tutup, bu masalı dinledik. Buyurun sizde dinleyin:

“Ayancık-İstanbul arasını, brandasında “yük ve eşya taşır” yazılı azametli kamyonetin kasasında geçirmişlerdi. Kamyonet keskin dönemeçleri her döndüğünde kasası hafif yana yatarken, ağaçların dalları kendilerinden bir hatıra bırakırcasına brandaya ve sileceğin üstüne yapraklarını döküyordu. Bu halleriyle Kurban Bayramında doğu illerinden yüklenip getirilen büyükbaş hayvanlardan farkları yoktu. Yol boyunca iki mola vermişler ve sallantıdan bulanık midelerini biraz olsun dinlendirmişlerdi. Ne

olursa olsun, her şeye rağmen çok heyecan verici bir yolculuktu. Ya hiçbir baltaya sap olamamış arkadaşları gibi orman ailesinin bir ferdi olarak kalsalar daha mı iyiydi? Yolda meşe, köknar ve kestane ağaçlarını gördükçe yakın bir akrabaya rastlamış olmanın sevincini yaşamak, ucunda savrulmak ve sarsılmak gibi çileler de olsa, böylesi bir yolculuğa değerdi.

Masa, vitrin, koltuk ve komedin gibi kendilerine ıvır zıvır denmesine fena halde bozulan mobilyalar kendilerine özgü bir çömeliş vaziyeti almışlar. Odanın içini hamallardan yansıyan kesif bir ter koku sarmış. Daracık kamyonun içine rahatlıkla sığan bu eşyalar şimdi ise odaya sığmıyor. Çok değil, bir küçük eşya daha girse içeride adım atacak yer kalmayacak. İşte bu odaya en son giren ve girişiyile birlikte içerdekilerin sabrını taşıran şey, bir ayna, küçük bir baş aynasıydı. Küçücük cüssesiyle bir anda odanın

nüfusunu ikiye katladı. Pijamasının bir bacağını ayağına ancak geçirebilmiş, gözlerini ovuşturarak çocuğun odaya girmesiyle tüm eşyalar o zamana kadar kimsenin duymadığı seslerini çıkarmaya başladılar. Kıvrılmış, birbirlerine yaslanmış gibi duran eşyaların görüntüsü çocuğun uykulu bakışlarını dehşet verici bir çığlığa dönüştürdü. Çığlığı duyan annesi odaya yerleştirilen eşyaların hiçte uslu durmadığını fark edip ürperdi. Odanın kapısını çekip çıkarken birden mobilyaların alaycı kahkahalar atması üzerine kapıyı tekrar açtı; ahşap duvar saatinin tik taklarının ötesinde deminki ahşap kahkahaların sahibini aradıysa da bulamadı "Son günlerde çok fazla alıngan olmaya başladım" dedi kadın. Kadın yatak odasına giden koridordan geçerken çelimsiz bir gölgeye dönüştü. En son yatak odasının da ışığını söndürdüğünde, karanlık, bu gölgeyi derin ve gizemli bir sessizliğe çevirip yuttu. Annesi ve babası arasında salıncaktaymış gibi süzülen çocuk, iki ayağını uykuyu boşluğuna doğru özgürce açmış, sanki sallanıyordu.

"Emin misin?" dedi komedin, aynaya doğru yönelip, uyumuşlar mıdır?"

"Çoktaaan dedi ayna, gayet kendinden emin bir şekil-

de: İnsanlar bizim gibi değildirler, odalarının içinde bizim kalabalığımızdan hiçbir yere davranamadıklarından kendilerini yataklara atarlar. Kimse-nin kimseye diyecek ne vakti ne tahammülü vardır. Onun için içlerini yatağa döker, her bir şeyi onlara anlatırlar."

"Yattıkları zaman zaten uyumuş olmuyorlar mı?" diyerek söze karıştı halı. Odanın bir ucundan diğer ucuna sere serpe uzanmış ne zamandır sadece konuşulanları dinlemekle yetiniyordu. O bütün halı ve kilimler gibi kaçırıldığı havadisleri kendine en yakın komşu olan yerden alıyordu. Yer in kulağı vardı ve oda içerisinde bunu sadece ta Bünyan'dan buraya getirilmiş halı biliyordu.

Ayna bilgiç bir eda ile: "İs-siz ormanların basit bir ağaç dalı iken, bizi masa, sandalye, dolap... haline getiren insanoğlu, haddimizi bilelim diye hayvan ve bitkileri bize model kıldığı halde, kendi cismi suretini bundan uzak tutmuştur. Onun içindir ki, sandalyeler hep oturur, karyolalar ve somyalar hep sırt üstü, kilimler halılar ve döşemeler hep yüzüstü yatarlar.

Dolap yeni bir şey keşfetmiş gibi gıcırdayarak:

"Ne vaatlerle ormanın serinliğinden buralara geldik.

Oysa bir kez daha anladım ki insanlar bizi kullanıyorlar. Kullandırmayalım kendimizi.

"Bize de çekyat muamelesi yapıyorlar" diye ortaya atıldı koltuk takımları. "Yetmedi mi adına 'Showroom' denilen mağazalarda ellendiğimiz" Etrafı ajite edici bir şekilde koro halinde gıcırdayan koltuk takımları. "Kendimizi kullandırmaya son."

Koltuk takımlarının coşku-suyla vitrin de kendini tutamadı ve içindeki bibloları ve tabak çanağı şangur şungur sallamaya başladı. Hatta birkaçı kendini tutamayıp yere yuvarlanıp kırıldı. Sonraları anlaşıldı ki kap kacakların da bir kalbi varmış, işte kırıldığı zaman da böyle kırılmış.

Evin dekolte eşyası olan vitrin, her fırsatta yakasından bir düğme daha açmadan edemezdi. Onun bu hali duvardaki tabloları 'lahavle' çektiyse de ev sahibesinin özel ilgisine mazhar olduğundan kaş kaldırmaları kulak ardı ederdi. Birisi kendini tutamayıp bir şey dediğinde o da kendini tutamayıp "Ne yani babaannelerin ceviz kaplamalı sandığı mı olsaydım" der, mobilyaların kendi aralarında uydurdukları şu hikâyeyi anlatırdı:

"Zamanın birinde ser verip sır vermeyen yeni evli bir geli-

nin evine adet olduğu üzere yüz görümlüğüne gelmişler. Söylentilere göre, gelinin bir çeyizi varmış ki sormayın, ünü ta Hint illerine kadar yayılmış. Ama ne var ki öyle göz önünde falan da tutmazmış bu incik boncuk, nakış dikiş nevin-den şeyleri taze gelin. Neme lazım dermiş, görenin gözü kalır, herkes benim güzelliğim yerine kalkar çeyizimin güzelliğini konuşur sonra. Bir gün mahallenin evlenme çağında genç kızlarının ısrarına dayanamamış sandığı açmış. Açmış ki ne açmış. Sandık tam takır. İçinde bir gümüş ayna, bir kenarları işlemeli mendil, beşikörtüsü, kundak ve bir de Kelam-ı Kadim. Şaşırmış kalmış genç kızlar. İçlerinden biri şaşkınlığını gizleyemeyip: "Biz de bir şey var sandık!" deyi-vermiş. O günden sonra bu çeyiz dolabının adı "Sandık" olarak kalmış."

Vitrinin her konuşmasında renkten renge giren karşı duvardaki "Duy Sesimi Kalbim" isimli yağlı boya tablo, bu alaysı ve uyduruk hikâyeyi duyar duymaz daha bir derinden kanamaya başladı. Önce kırmızı renkler, sonra pembe ve gri tonlar, ince bir sızı halinde tablodan aşağı döküldüler. Ev sahibi yakın zaman önce Nişantaşı'nda bir sanat galerisinden müzayededen ortaya yüklüce bir para koyarak

almıştı bu tabloyu. Daha demin vitrin bu absürt hikayeyi anlatmadan evvel muntazam işleyen saat birden duruvermişti. Şimdi sanki saat, saat değil öfkeyle fırlatılmış bir şey gibi duruyordu duvarda.

Sabahleyin ilk önce çocuk uyandı uykusundan. Zaten kuş uykusu kadar hafif bir uykusu vardı çocuğun. Bir rüya görmüştü gecenin sabaha yakın bir vaktinde. Onu anlatacak birini arıyordu şaşkın ve telaşlı. Bir sandalye görmüştü rüyasında çocuk. "Büyüyüp kocaman bir adam olmak istiyorsan üzerime çık, öylece ayakta dur" demişti sandalye ona. Tırmanırcasına çıkmıştı sandalyeye, koskoca adam olmuştu, biraz daha yukarı uzansa nerdeyse yıldızlara dokunabilirdi elleri. Ayak parmaklarının ucuyla destek bularak avuçlarını yıldızların konakladığı gök boşluğuna doğru uzattı. Bir parmak daha yetişse uzanacak gibi olmuştu ki sandalye ayağının altından kayıvermişti. Sonrası parçaları içerisine dağılan korkunç bir gürültüydü. Sandalye yalan söylemişti çocuğa, daha doğrusu büyümek denen şeyin bir aldanma ve yanılsama olduğunu anlatmak istemişti.

Anne yine kaç gündür gördüğü rüyanın aynısını görmüştü. Kötü bir şeylere ala-

met olur diye kimseciklere anlatmıyordu rüyasını. Bir kırmızı mantonun portmantoda asılışına ama gerçekten asılışına tanık olmuştu rüyasında kadın. Mantonun acıdan uzayan ayakları çırpınıp debele-nirken, saçları uzak mekânlara ait rüzgârlar tarafından yağmalanıyordu. Son arzusu sorulduğunda "içime gömül-mek istiyorum, beni içime gö-mün" dedi zavallı manto ses-sizce. Anne uyandığında giriş-teki portmantoya sırtını döne-rek ayağını sürüye sürüye la-vaboya attı kendini. "Bize en yakın giysilerimizdir, bedenle-rimizin tarihini saklarlar üzer-lerinde, giysilerimiz kirlendik-çe bedenlerimize bulaştırır bu kiri, bedenlerimiz kirlendikçe de tabi-i ruhlarımız da bundan nasibi-ni alır.." İçinden, "bu rüya bu gerçeğin yorumu olmalı" di-yerek avundu anne.

Babanın rüyasını şu an anlatamam çünkü baba daha uyanmadı. Eşi onu en son rüyasında, dolabın üzerinde he-saplar yaparken görmüş. Hah işte, nihayet baba uyandı, is-terseniz rüyayı onun ağzın-dan dinleyelim:

"Sevgili okurlar, hayır diye-lim hayır olsun. İçerisi tika ba-sa eşyayla dolu yirmi metre-kare kadar ya var ya yok bir odada bir dolaba uyumlu ve

münasip yer bulmak için uğraştım durdum gece boyu rüyamda. Bir o tarafa çevirdim olmadı bir bu tarafa çevirdim yine olmadı. Bütün bir geceyi dolap çevirmekle geçirdim. Uyurken sık sık sağa sola dönüşüm bundandır. Görenler uykumda yer seçtiğimi sanabilir evet yer seçiyorum ama dolap için yer seçiyorum. Tabi dolap da her defasında benim seçtiğim yeri seçiyor. "Türlü vaatlerle bir cangıldan getirildim ben buraya, bir ormandan" diyor dolap. Nereye çevirsem oraya alışamadığını söylüyor. Bu çile böyle sürüp giderken tekrar 'uyuyanlar rüyası'ndan "uyanıklar dünyası"na geçiyorum. Ya uyanmak olmasaydı sevgili okurlar ya uyanmak olmasaydı!"

Baba üzerindeki rüya izlerinin silindiğine emin olduktan sonra, dün akşam dizayn ettiği odanın içine daldı. Tek maksadı eşine, 'bak hayatım, iyi ki bu renkleri seçmişiz, ne iyi etmişiz de bu mobilyaları almışız' demekti. Ki odaya doğru bir adım daha atamadı. Odadaki eşyalar nedeni bilinmez bir şekilde zehirlenmişlerdi, içerisini kesif bir yanık kokusu almıştı. Karşı duvarda yağlı boya tablodan sızan kan rengine dönüşmüş boya yerlere akmıştı. Koltuk ve kanepeler birbirinin üzerine kapaklanmış, ayna kendinden baş-

kasını göstermez haliyle kör bir adamı andırıyordu. Arkadan annenin çığlığı duyuldu: "Vitrinim, bunu sana nasıl yaptılar!" diye feryat ediyordu kadın. Bağırsakları dışarı çıkmış gibi bir deri bir kemik misali iskelete dönmüştü vitrin. Çocuk annesinin eteğini "buradan gidelim n'olur anne" diyerek çekiştirip duruyordu. Mobilyalardan yansıyan ahşap, vernik ve cila kokusu şimdi birer ceset halini almış eşyaların bedenlerinde tahammül edilmez bir kokuya dönüşmüş ve merdivenleri de aşarak çıkış kapısına dek yayılmıştı.

Ev sahibi karı koca gidiş-dönüş ayarlanmış bir biletle rüyaya gittikleri bir gecenin sabahında başlarına gelen bu duruma sadece şaşırarak kalmadılar, ayrıca ikisi de çok bozuldular. O günden sonra bozulan bu iki insan kendilerini yatarken aralarına aldıkları küçük çocuklarıyla tamir etmeye kalktıysalar da hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Bu eşya ile insanın ezeli uyumsuzluğudur. Eşya insan elinde bozulur, insan eşya yüzünden. Şimdi karı koca ve tek çocuğu gökyüzünü tavan, yeryüzünü döşek yaptıkları babadan kalma tek odalı bir evde yaşıyorlar.

"İnsanlara kendimizi kullandırmayalım" diyen, koltuk

ve vitrin parçalarını değerlendirerek oğulları bahçe duvarına çıkıp gökyüzünü ve yıldızları rahatlıkla görebilsin diye tahta bir merdiven yaptılar. Şimdi ailenin bozulan yanlarını düzeltmek için, pencerelerine can erik, tepelerine gökyüzü yaşıyor."

Babam bu masalı anlatınca oturduğum koltuğun sallandığını hissettim. Sanki yer yarılmış da eşyalar içerisine girmiş gibi oda bir anda ıssızlaşmıştı. Bu ıssızlıkta çoktandır yüzünü bir silüet gibi hatırladığım dedemin endamı beliriverdi. Meğerse bu evde her nesnenin bir gölgesi varmış da her saat seccadesinden ayrılmayan dedemin gölgesini bu eşya karanlığı yutuyormuş, şimdi bunu anladım. Annemin, babamın ve küçük kardeşimin çehreleri aydınlandı gözlerimde. Evlerin kapılardan nasıl da dışarı akıp gittiğini babamın anlattığı bu masaldan anladım. Meğerse evlerde biz değil eşyalar oturuyormuş, babamın gözlerinin içine bir daha hiç çıkmamacasına bakarken, annemin sözlerine kulak kabartıp can kulağıyla dikkat kesildim, kardeşimin ellerini verilmiş bir söz gibi sınıksız tuttum. Gerçeğin insanı terk ettiği yerde hayaller ve masallar insanın elini nasıl tutarsa öyle.

CHEF

Dergay Yayınları
Yazan: Mustafa Kutlu

"Chef", Mustafa Kutlu'nun geçtiğimiz sonbahar çıkan Menekşeli Mektup'tan önceki öykü kitabı. Yazar öykülerin herbirinde Şen ailesinin bir üyesi dilinden anlatmak istediğini kaleme alıyor ve her bölüm o ferdin ismini taşıyor. Şen ailesinin belirsiz bir dönem boyunca yaşadıkları kitabın anakonusu. Kitab'ın ilk bölümü ailesi Hüseyin Hüsnü'ye ait ve en uzun bölüm. Hüseyin Hüsnü, lise mezunu olarak Erzurum'dan İstanbul'a gelmiş ve bu şehirde büyümüş, kendi çapında yetişmiş bir banka şubesinin şefidir. Hep şube müdürü olmak ister ama en büyük tutkusu otogaleride gördüğü otomobile sahip olmaktır. Büyükşehirde geldiğinden beri, hiçbir zaman büyükşehirli gibi yaşayamamıştır. Şehirdeki tüketim kültürüne bir türlü adapte olamamış, bu sebepten şehirliğin yaşadığı zevkleri, alışkanlıkları bir türlü ruhuna sindirememiştir. Modern kapitalist hayatın kitaplarda okuduğu gibi olmadıçı-

nı o da anlamıştır; "Herkes bir şeylerin peşindeydi, bir şeyleri yaşıyor, tüketiyordu... Yolun sonu eğlenceye çıkıyordu. Keşif, başarı, kazanç, herşey, herşey bir eğlence vasıtası olmuştu." Ama O da şehirlidir; O'nun da tüketmek istediği çok sevdiği vitrindeki otomobildir. Hayattan tüm beklentisini o otomobile bağlayan Hüseyin Bey, şehirde herkesin ayrı bir eğlencede bulunduğu "özgürlüğü" o o otomobilde bulacağına iman etmiştir. Boş zamanla-

rının birinde iki arkadaşıyla bardayken, sinema, reklam ve şöhret dünyası içinde yer edinmiş ve bir film çekmek isteyen İrisi adında bir kadını tanır. Bu noktadan sonra Hüseyin Bey'in hayatı değişir; bir reklam filminde oyunculuk denemesinden sonra İris O'na, Şefi olduğu banka şubesini nasıl hortumlayıp parayı bulabileceğini salık verir. Hüseyin Bey, çok istediği otomobile kavuşmak için lazım olan paraya bir adım ötede, kararsızlık içersindeyken ilk bölüm biter.

İkinci bölüm, eşi Arzu'ya aittir. Kendi halinde bir evhanımı olan Arzu'nun tek isteği iyi, üstsınıf bir eve sahip olmaktır. Özgürlüğe O'nun içinde böyle bir ev sayesinde varılır. Üst komşusu, akıllı bir karış havada, hafifmeşrep ve feminist bir dul olan Gülşen, ne yapıp eder ve Arzu'yu, Bodrum'da bir arkadaşının yeni açacağı lokantaya aşçı olarak girmeye ikna eder. Bodrum'da işleri iyi gider ve bir gün lokanta sahibi Refik

Bey Arzu'ya evlenme teklifi eder. Arzu, Refik Bey'le evlenerek hayal ettiği eve yerleşmeyi, İstanbul'da bıraktığı ailesine tercih edip etmemek üzeriyken kitap son bölüme geçer. Son bölümde, ailenin tek çocuğu olan ve ortaokul yıllarından beri para kazanmak için denemedik yol bırakmayan girişimci, ticaret düşkünü Özgür söz alır. Gün gelir Kanada'dan eski bir arkadaşı O'nu davet eder, Kanada'da paraların yerden toplandığı duyan Özgür yola çıkma düşünceleri içerisindeyken kitap son bulur.

Üç kişilik bir aile üzerinden, modern şehir yaşamını ele alıyor kitap, sosyal göndermeler, tetkikler yapıyor. Gerçekçi ve samim bir dille, her bireyin kişisel "özgürlük" arayışı söz konusu olan; Arzu'ya göre özgürlük hayalindeki ev, Özgür'e göre para, İris'e göre çekeceği film, Gülşen' göre Bodrum'da diskolarda gününü gün etmek ve Hüseyin Bey'e göre otomobil. Modern yaşamın, insanı götürdüğü meta fetişizmi ya da "putlaştırma" kitaptaki herkesin ruhuna sinmiş durumda, bir kişi hariç; zaman zaman otomobili saatlerce vitrinden izlerken gece olduğunu farketmeyen Hüseyin Bey'le hoşbeş eden Erzurum'lu otogaleri bekçisi. Hüseyin Bey'in sence özgürlük nedir sorusuna cevap olarak, "Allah'tan başka hiçbir şeye kulluk etmemek" diyor bekçi. Bu arada bekçi Erzurum

şivesiyle konuşurken, memleketi Erzurum olan Hüseyin Bey'in İstanbul şivesiyle konuşması da satır aralarına gizlenmiş bir tezat olarak görülüyor. Şehirlileşmeye yani, modern kapitalist hayat tarzına uyum göstermeye çalışan ve bunun sonucunda da tek ortak noktaları olarak yalnız "yalnızlık" kalan Şen ailesi'ni konu edinirken, tüke-

tim kültüründen, bankalardan bahsedip bir yandan da kitaba çok başarılı bir şekilde mizahi unsurlar dahil eden Mustafa Kutlu'nun en önemli kitaplarından biri "Chef". Ve hem edebi kalitesi hem de eften püften bir aşk ya da bir olay hikayesi olmayıp derinliğe, değerlere ve mesajlara sahip bir kitap olarak okunmayı gerekli kılıyor.

1924

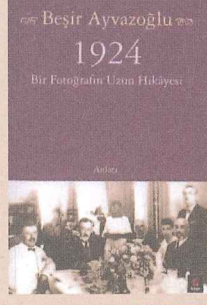
Kapı Yay.
Beşir Ayvazoğlu

1924'te, Mehmet Akif'in tüm şiirlerini topladığı Safahat'ın, son bölümü olan Asım'ın basılması üzerine, Midhat Cemal Kuntay, bugün hala, Beyoğlu'nda, İstiklal Caddesi üzerinde bulunan

Mısır Apartmanı'nda bir davet verir. Dönemin önde gelen edebiyat isimleri Midhat Cemal, Mehmet Akif, Abdülhak Hamid, Süleyman Nazif, Cenab Şehabettin ve Samipaşazade Sezai, yemek masasında bir fotoğraf çektirirler.

Beşir Ayvazoğlu, işte bu fotoğraftan, bu küçük hatıradan yola çıkarak, bu fotoğrafı araç olarak kullanarak, bir dönemin edebi ve siyasi portresini çiziyor kitapta. Fotoğraf karesinde yer alan, her biri edebiyat tarihimizde ayrı bir yer tutan edebiyatçıların birbirleriyle olan ilişkilerini, birbirleri hakkında ne düşündüklerini, o gün nasıl bir araya geldiklerini anlatıyor. Önsöz'ünde dediği gibi; "Mısır apartmanı'nın kapısından 1924 yılında çıkmıştım", Osmanlı devrinin kapandığı, cumhuriyetin kuruluş aşamasında olduğu dönemin edebiyat dünyasıyla ilgili amektodları, ilginç ayrıntıları ve sözkonusu olan ünlü isimlere dair bilgileri akıcı ve edebi bir üslup kullanarak, okuyucuyu da o döneme götürüyor yazar. Kitabın son bölümünde de fotoğraftakilerin hayatlarının son yıllarını nasıl geçirdiklerini anlatıyor.

1924'den bir fotoğraftan yola çıkarak o fotoğraftaki edebiyatçılara, o edebiyatçılar üzerinden de dönem toplumunun edebiyat hayatı, kültür hayatı ve siyasî hayatı üzerine, ilgilenenler için takdire değer bir çalışma.

CENGİZ HAN VE

Askerleri kendisine o kadar bağlıydı ki; Cengiz'in dilinden çıkacak tek bir söz canını feda etmeye değerdi onlar için. Onunla birlikte Moğollar dönemin büyük kültürleriyle karşılaştı, onlarla büyük çatışmalara giriştiler..

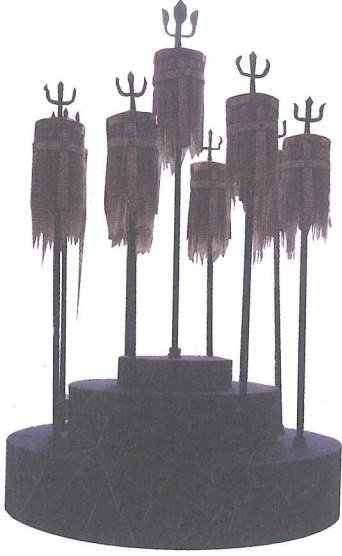
Moğol imparatorluğunun kuruluşunun 800üncü yıldönümündeyiz. Neler oldu da bu kadar zaman önce Moğollar bu unvanı aldı? Cengiz Han'ın önderliğinde, Moğol kabileleri önce kendi içinde siyasi birliğini tamamladı ve ardından da dünyaya yayılma politikasını uygulamaya koydu. Askerleri kendisine o kadar bağlıydı ki Cengiz'in, dilinden çıkacak tek bir söz canını feda etmeye değerdi askeri için. Psikolojiden, siyasetten, komutanlıktan gayet iyi anlayan bir kişilikti. Onunla birlikte başlayan imparatorluk döneminde Moğollar dönemin büyük kültürleriyle karşılaştı, hatta onlarla büyük çatışmalara giriştiler. Bugünlerde tarihin kokusunu duymak isteyenler Emirgan'a seyahate çıkıp, Cengiz Han ve Mirasçıları'nı ziyaret edebilirler.

1206 yılında Moğol İmparatorluğu'nu kuran Cengiz Han, onun teşkilatlı bir devlet sistemi içerisinde ilerlemesine özen gösterdi. Öte yandan böylesi-

ne büyük bir imparatorlukla kavimler arasındaki ekonomik, siyasal ve düzensel anlaşmazlıkları bitirdi. Ölümüne yakın sınırlarını epey genişleten Cengiz, topraklarını oğulları arasında paylaştırdı. Türkistan'da kurulan Çağatay Hanlığı yaklaşık 140 yıl tarih sahnesinden kaldıktan sonra, Timur'un yeni devletinin yönetimine girdi. Fars bölgesinde kurulan İlhanlılar da tarih sahnesinde fazla tutunamadılar. Ama onlar az zamanda, Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiler. 1256 yılında İran'ı fetheden Hülagu Han ve ordusu 2 yıl sonra, 1258'de, Abbasilerin başkenti Bağdat'a girerlerken, büyük bir kültürel, bilimsel geçmişi Fırat'ın sularında akıttılar. Halife'yi öldüren Moğollar İslam'a gerçekten büyük zarar verdiler ta ki Baybars adında bir komutan onları Elbistan Ovası'nda bozguna uğratana dek. Moğollar'ın İslam topraklarına kadar gelmesine de en çok sevinen şüphesiz Haçlılar'dı. Fakat aynı İlhanlılar Gazan Han dönemin-

MİRASÇILARI

A.Muhsin Yıldız

de İslamiyet'i kabul edince onların planı da taş taşı üzerinde bırakmayacağına hunhar olan Moğol kültüründe büyük değişmelerin meydana gelmesiyle bozuldu.

Cengiz'in diğer oğlu Cuçi'de Karadeniz'in kuzeyinde Altın Orda Devleti'ni kurdu. Bu devletin ordularını daha sonraları Macaristan Ovaları'nda ve Viyana önlerinde görmek mümkün oldu. Yaklaşık 300 yıl tarih sahnesinde kalan devlet, Rusların birliğini sağlamasını ve yayılmasını engelliyordu.

Kubilay Han ise Çin'i himayesi altına almıştı. Bu dönemde Çin dış dünyanın ilgisini epey çekmiş ve Marko Polo en tanınanları olmak üzere pek çok seyyah Çin'e gelmiştir. Çin içinde fazla tutunamayan Yuan Hanedanlığı 1348'de

yıkılmıştır. Bu arada Moğollarla Çinliler arasında büyük bir kültür etkileşimi olmuştur. Moğollar'ın nasıl bir miras bıraktığını düşünürsek, gerçekten o dönemde Çin dünyanın ilgisinin üzerinde olduğu bir bölge olup, ayrıca Avrupa ve diğer köprü konumundaki ülkeler olsun ticaretin yoğun olduğu bir bölgedir. Bu topraklarda ticaret de asayişi sağlayıp, kervanların işleyişinde kolaylık sunan Moğollar'ın bu açıdan da farklı bir önemi vardır.

Ruslar'dan bağımsızlıklarını kazanana dek Moğolistan'da Cengiz Han'ı sevmek yasaktı. Ne zaman ki bağımsızlıklarını kazandılar Cengiz Han'a verilen değer tüm halkın gönlüne yerleşti ve herkes onu en büyük Moğol lider olarak kabul etti. Sergide Moğollar hakkında genişçe bilgi edinebileceğiniz gibi, Moğol kültürünü İslam öncesi ve sonrası olarak farkları sezecek ve kültürdeki ve inançlardaki büyük değişimi gözleyebileceksiniz. Moğolistan'dan getirilen pek çok tarihi eser de tarihe ışık tutmaktadır. Onların göçebe hayat tarzlarını ve araç-gereçlerini göreceğiz, dinsel inanışlarıyla birlikte süregelen sanatlarını, yaşam tarzlarını tanıyacaksınız.

Türk Edebiyatı

Ahmet Kabaklı'nın kurduğu Türk Edebiyatı dergisi Şubat ayıyla birlikte, 400. sayısına ve 35. yaşına ulaştı. Yayın hayatına 1972 Şubat'ında başlayan, ancak maddi zorluklar, sıkıntılar yüzünden 1975 yılı başında ara veren dergi, Ocak 1977'den beri hiç ara vermeden yayında. Sürekliliğin çok önemli olduğu edebiyat, sanat ve kültür dergileri için çok önemli bir başarı. Daha da önemli olan, Türk Edebiyatı dergisinin kendisini yenilemiş, nesilden nesile zamana uyarak ilerlemeye devam etmiş olmasıdır. Günümüzde edebiyat ve sanat dergilerinin ekseriyetle maddi kazanım yolları olarak görülmesine ve 80lerden beri edebiyatımızda görülen yozlaşmaya, savrukluğa karşı bir duruş olarak Türk Edebiyatı, sayfalarında güçlü kalemlere yer vermesiyle, Ömer Seyfettin Hikaye Yarışması'yla yeni yazarları edebiyat teşvik etmesiyle artık bir gelenek vasfı kazanmış durumda. Belli bir süredir derginin editörlüğünü üstlenen Beşir Ayvazoğlu sayesinde de güçlü çizgisini devam ettirecek gibi görünüyor.

400. sayıya özel olarak, "Edebiyat Dergiciliği" dosyasıyla Şubat ayını da deviren Türk Edebiyatı'na nice 400. sayılar diyoruz.

AYIN ARKA YÜZÜ

Ayin Arka Yüzü sayfamız yazarlık hevesinizi kö-
rüklemeye devam ediyor. *Ben de Yazar'ım* diyen-
lerin özellikle takip etmesi gereken bir köşe bura-
sı. Bu sayımızda değerli yazar **Ümit Aktaş'a** ayır-
dık sayfamızı.

Okuma Serüveni

"Oku, seni yaratan Rabbinin adıyla... O, insanı nutfeden ya-
rattı. Oku, Rabbin kerem sahibidir. O ki kalemle öğretti. İn-
sana bilmediğini öğretti." (Alak, 1-5)

Okumak uzun bir yolculuktur. Bir kez bu yolculuğa başlayan biri için, artık kimlerle ve hangi serüvenlerle karşılaşacağı öngörülemez. Kitaplar... gizem ve mucize an-
latıları, yalanlar ve hakikatler. Zaman akıp gitmekte ve hayatımız tükenmektedir. Okumak bu hayatı, salt seyircisi olduğumuz, akışını izlediğimiz, şu veya bu hedef-
lere koşulduğumuz ve çoğu kez tükenmesini beklediğimiz ve artık telafi etme şansı-
na sahip olmadığımız hayatımızı yoğunlaştırır. Edilgenliği bükerek hayatın karşısın-
da bir seyirci olmaktan bizi kurtarır. Vakit ya da para... bunların bahaneler olduğun-
u hepimiz biliyoruz. Oysa sıradanlaşmaya karşı direnmek zorundayız. Geriye dönüp
baktığımızda bir çölün boşluğuyla değil, bir serüvenin yoğunluğuyla ürpermeli yüre-
ğimiz. Hayat aldırış etmez, gözlerimizin yaşına bakmaz, öyle yada böyle geçer. Ama geçen kendi hayatımızdır, kendi ölümümüzdür izlediğimiz. Bu hayat, okuma-
yanlar için, ikinci sınıf bir hayattır. Ancak soy kafalar, iddiası ve davası olanlar, akın-
tıya doğru değil akıntıya karşı kürek çekmek, yani hayatı değiştirmek isteyenler, ha-
yatı anlamak ve anlamlandırmak isteyenler çıkacaklardır bu yolculuğa. Çağa yön ver-
mek isteyenler, tıpkı Kristof Kolomb gibi, çıktıkları yolculuğun hiçbir yere varmaya-
cak olmadığını bilirler. Yorulmayanlar için çünkü, final yoktur. Bir koşunun bittiği yer-
de, diğeri başlar. Onların ufku, gözlerinin erimiyle sınırlı değildir. Göçmen kuşlar gi-
bi içgüdülerine koşullanmış değildir davranışları. Bilme'nin heyecanı ve sıkıntısını an-
cak kitapların dolayısıyla hafifletebileceklerini, hem de ancak bu yolla zamanın say-
dam çıplaklığında bir iz bırakabileceklerini bilirler. Bilmek özgürleştirir hem, hem de
sorumlu kılar. Ama insan da ancak sorumlu olduğu ölçüde insandır.

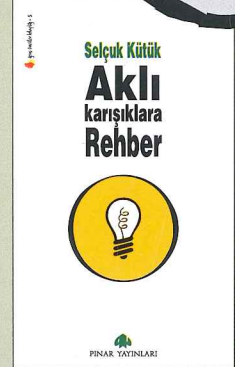
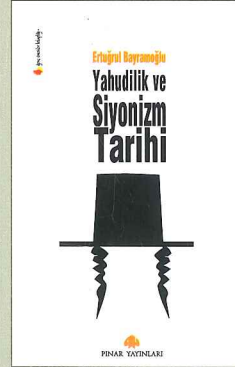
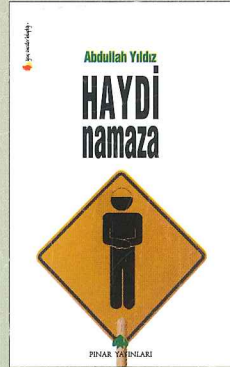
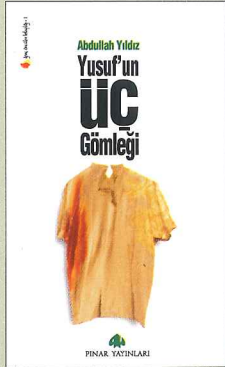
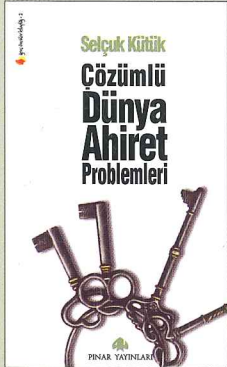
Ümit AKTAŞ

“Asım’ın Nesli”ne

Bu seri, ülkemiz gençliğine karşı yürütülen duyarsızlaştırma, hafızasızlaştırma, kimlik ve aidiyetsizleştirme bir başka deyişle “hiç”leştirme faaliyetlerine duyarsız kalmamak ve gençlerimizin başta dîni bilinç olmak üzere, siyasal, tarihî/coğrafi, kültürel/estetik bilinçlerine kadar tüm alanları kapsayacak, onları Vahy’in gözüyle bakan, İbrahimî duruş sahibi, kültürel, siyasal, ekonomik, tarihi vs. sahaları kuşatıcı temel bakışı yerleşmiş, rahmetli Mehmet Akif’in “Asım’ın Nesli”, Necip Fazıl’ın “Büyük Doğu Nesli”, Seyyid Kutub’un “Öncü Kur’an Nesli” olarak isimlendirdiği, küresel kıskacı yaracak Öncü ve Önder Gençler olarak yetişmelerinin ilk basamaklarını oluşturacak giriş metinleri olarak tasarlanmıştır.

Genç öncüler kitaplığı

Duyarsız kalmayın!

Yakında...
Tarih Bilinci/Abdullah Yıldız
Ortadoğu Tarihi/Tevfik Emin
Avrupa Tarihi/Mesut Kardeşhan
Genç Öncünün El Kitabı/Ömer M. Yaman
İslam Kardeşliği/Zafer Özdemir

Not: Toplu isteklerde özel indirim uygulanır

PINAR YAYINLARI

Geleneğin İhyasından Geleceğin İnşasına
Büyükdere Paşa Cad. No:22/16 Vezneciler İstanbul
tel : (212) 520 98 90 - 527 06 77

Genç Öncüler

Dalga dalga 30 sayı!

